

FUTURAMA

(-_-)(u_u)
(^L^)(^(^)//_o\
{(-_-)}(, _')(OvO)(c_c)
(^_-)d W(^O`)W (b_d)
(e_e)(p_-)(^u^)(*^_^*)
(n_n)(^.^)(\$_\$)(^.^)6
(^-^)(=_=)(^o`)(^,,^)
(b_d)(-.-;)y-~::~
(^.^)\(T.T)/

futurama

teemu manninen

poEsia

Kirja kerrallaan • Lasipalatsi • Helsinki

© Teemu Manninen 2010

Sivujen 28 ja 30 kuvat: tuntematon tekijä.

Sivun 65 kuvassa lähtökohtana käytetty Ed Zahurakin alkuperäisteosta.

ISBN 978-952-480-206-2

Painopaikka: Lasipalatsi, Helsinki 2010

*Ihminen pyrkii elämäään,
mut jokin estää häntä.
Elämä on elämätöntä.
Hän lähtee etsimään.*

*Käy vilkka askel-kalske;
maan yllä sinkoo tumma
avaruus, kaiken summa -
ei yhtälömme sitä laske.*

*Syntyy aihe, keskeneräisyys:
en oo mä kaivo enkä kannel, olen leili,
jonk täyttää vuoroin ilo, vuoroin kärsimys;*

*oon vuoroin tyhjä, vuoroin täysi arvoitus,
kuin uusi viini, tai vanha peili:
on iän maku iän täyttymys.*

i

Tämä on tarina siitä, mitä tulevaisuudessa tapahtuu. Tulevaisuudessa pörröinen, ruotsalainen data jalostuu innovaatioiksi & laskeutuu vuorilta kaupunkeihin missä satelliittiseurantaan perustuva kohderyhmä on varautunut integroimaan kotimaista lihaa.

Tulevaisuudessa Suomesta karkaa biomassaa kohti Hongkongin agraaria esperanto-puoluetta samalla kun kirjastojen oikeus elektroniseen kuolemaan noteerataan kääpiöiden kaivoksessa.

Tulevaisuudessa Islam asuu kuussa, tähdissä, meressä ja järvissä & lähes missä vain on aina perjantai & digitaalisesti ladattavia taistelumetalli-sukkahousuja, kvanttimekaanisia bikineitä ja syksyntuoksusta melankoliaa. Stephen Kingin maatilalla uusi vihreä sukupolvi ei juurikaan tee muuta kuin syö, nukkuu & kakkaa & haluaa Neuvostoliiton takaisin.

Mutta Neuvostoliitto ei ole tulevaisuutta, koska tulevaisuudessa telkkarista tulee laadukasta ohjelmaa: tekoälyn ohjaamat bondageviikingit selostaa hamsteriurheilua, kuola alkaa valua aarh sitä komedian tuoksua, pitsaa ja mehua.

Grafiikka on kaukaa katsottuna hienoa, mutta lähempää Armageddon-filis alkaa näkyä: millainen show on kyseessä, kun päähenkilöinä on mummo, kondomi & Idols-kilpailija, jonka demokraattinen unelma-ammatti on Orlando Bloom? Tulevaisuus

on monille vaikee paikka! Onnex rkkaus antaa voimaa muotovaahdo tuoksuu tuntuu siltä kuin lentäisi ihanaa nanana beibe mennään sirkukseen *hyppää vodkapulloon* edes pienen hetken tuska poissa ois.

`\=o-o=/'

(^o^)(^_-)(¬_¬)

o(^_^)o (*_*) m(_ _)m

(-_-)zzz (^_ ^*) (O_O)

=(^.^)= *\(^o^)/* (o_o)

(°_°)(;_ ;)(T_T)(x_x)

(^o\)(._.)(@_@)

(^_ ^;) o(^_-)O (*_*)

(>_>)(<_<)

Ah, mikä ihana aamu tiedossa; paahtoleipää ja Kaukoidän mokkaa!

Ah, kuinka on maailmassa niin paljon ihasteltavaa,
voi lentää

hävittäjiä,

pommittajia,

maataistelukoneita,

voi syöstä yökai-energiaa molemmista suustaan!

Ah, vihreä mehujää!

Ah, eksoottinen Afrikka!

Ah nämä ihanat myytit alkoholismista ja teinivampyyreista
jotka bondaa isänsä kanssa,

ah, vessamme meidän, jonka joka päivä näämme!

Voi, kun mulla olis urheutta ja varallisuutta

ja tarmoa hankkiutua kurssille,

opiskella pienlentämisen salat.

Ah ja voi, miten mä päristelisin kapinallisten luo, mutta

ah autuutta, voi vitutusta:

kuulen vain äänesi pääni sisällä

niin kuin tietokoneen keskusyksikön hurinan,

ja mietin hetken hiljaa,

onkohan meitä koskaan ollutkaan.

Jos kukaan ei puhu siitä, mikä on tärkeää, voi käydä niin,
että ihminen ikään kuin jumittuu johonkin eikä pääse siitä yli.

Rakastunut mies ei enää ole kiinnostava,
kiinnostavaa oli sisäinen linnoitus.

Ah, milloin valo palajaa,
voi, milloin?

-(:}{(0)=8

jos tahtoo ymmärtää maailmaa täytyy yhdistää asioita toisiinsa, jos tahtoo yhdistää asioita toisiinsa täytyy ymmärtää muutoksia, jos tahtoo ymmärtää muutoksia täytyy ymmärtää ravitsemusohjeita, relativismia, nihilismiiä, jos tahtoo ymmärtää nihilismiiä ja relativismia täytyy lenkkeillä, jos lenkkeilee puhdistuu rasvoista, jos puhdistuu rasvoista täytyy jättää valkoiset jauhot ja sokeri, jos jättää valkoiset jauhot ja sokerin täytyy jättää punainen liha, jos jättäisin punaisen lihan hylkäisin symbolien yltäkylläisyyden, jos joisin kuitukuureja turpeuteni olisi sovitettu, mutta samaan aikaan jos-sain Kaliforniassa joku rakentaa tunnelointimikroskooppeja, mutta samaan aikaan jossain Japanissa joku kasvattaa kantasoluja rasvakudoksesta, mutta samaan aikaan jossain Intiassa emotionaaliset robotit toimivat asiakaspalvelutehtävissä, olen kuitenkin myöhässä, kohta jokainen eksynyt koira löytää kotiin täältä tunteiden ja metaforien kaatopaikalta, kohta jokainen lista on niin täynnä reikiä, että pitää alkaa sahailemaan uusia, kohta jokainen henkinen sukupuolitauti voidaan parantaa, kohta jokainen vastaankävelevä immeinen näyttää gootilta! kitkasta syntyy kipinä, sitten liekki ja lopulta roihu! oletko valmis tällaiseen luovuuteen? oletko valmis hurjaan herkutteluun? monikanavaiseen seksileluun? jos toimit oikein, pillu tulee olemaan puhdasta ja hyvää. jos toimit oikein, sinut palkitaan kylpylävarusteilla, sinut palkitaan laineiden liplatuksella, sinut palkitaan puhtaalla pillulla, sinut palkitaan 250000 kokemuspisteellä. NAMI-NAMI! NAMI-NAMI! peli on moniulotteinen! juoni on monikanavainen! syöttö maaliin! menikö kaaliin? jos et tajunnut, me autamme teitä. ettei tule väärinkäsityksiä. täytyy tietää, miten käsitellään narsistia. täytyy tietää, miten käsitellään kuvankäsittelylaitteita. täytyy tietää, miten suudellaan alaikäistä, täytyy tietää, miten selvittää ikäerosta, täytyy tietää, miten laihduttaa nukkumatta, miten rikastua suuttumatta, miten raskaaksi tullaan muuttumatta ihmisenä ja menettämättä ystäviä, miten saada kuume, miten tehdä pommi, miten kotisivut, fritsu, cv, aloite, taulukko, naulakko, nämä kaikki asiat täytyy vaan tietää, täytyy tietää miten tehdään vaaleanpunaista kermavaahtoa, täytyy tietää miten onni korjataan, se on mahdollista ainoastaan jos ymmärtää yhteydet asioiden välillä, tässä on nyt tosi kyseessä, tässä on nyt jokaisella mietinnän paikka, tämä auto on vain lainassa, tämä auto on varastettu, tämä auto on vain harvojen hupia, se on herkullinen ja monikäyttöinen kuin ruokaöljy, sillä mikä ruokaa ja huveja erottaa? kaikki on yhtä ja samaa. kun ovi avataan, siitä kuljetaan, ja mitä kaikkea upeaa tapahtuukaan yhdellä napinpainalluksella! lihakset kasvavat sähkön voimalla! täältä saa halpaa ekolämpöä! täältä saa vaikeaa lampaanlihaa! etkö haluakaan omenaa? otatko sittenkin appelsiinin? hyvä on, mutta mieti nyt hetki tätä itsekin: eikö olekin ihanaa, että lapaset palaavat muotiin? että ihan mitä tahansa voi tehdä, kunhan pitää itsestäänsä huolta, onko tämä nihilismiiä, onko tämä nihilismiiä, sinä kysyt, ja minä vastaan: ei, tämä ei ole nihilismiiä, tämä on pantomiimi siitä, miten speaktaakkelimaista prätikäilyä uus nelikakkonen plasma on, joten toistakaa perässä, kun annan merkin! tämä on ihanaa! aivan mahtavaa! tämä on ihanaa! aivan mahtavaa!!!

[illegible]

[illegible]

*Jos tunnustus ois tuhkalumppu vain,
kirjoituskin tuhlausta paperin,
kuink pyyhkiä vois kurjan vimman
mustehella painaa merkit vaivan?*

*Vastaos jos tahdot, mut mä en:
happamiks on selittelyt käyneet,
vaikeeta on arvostella mielipiteet,
ilkeää on aivoituksiin houkkain kaluta:*

*on ahneus tehnyt meistä mössön ystäviä,
ettei kriitikolla olis syytä
tehdä päätelmiä.*

*Ei ollut runous kieltä
sydämen, eik valu muste veren tietä.
Miks uskovat nuo miljoonat niin vielä?*

- - mun tarttee tunnustaa: siis onko mitään Seksikkäämpää kun
Teinikäiset Mutantti Ninja Kilpi Konnat?kysyy maailmaanähnyt
insinööri,jolla myöstaloudellista vastuta (ei mikään koodaaja..)?

Kyllä ! Smurffit on kuuminta hottia. aah saisin
pa vähän smurfia...mmm ...

Jossei joku tiedä, smurffit on geenimuunneltu kansanlahko,
johon pienikokoiset ja sinisiin pukeutuvat ihmiset kuuluvat,hyvä
esimerkkimiten kohta
loita on määritelty kommunisteiksi,suomalaishiki,
perus-internet-keskutelupalsta-peikoiksi.

Jokainen heistä tekee mitä osaa.Esim.impotentti hassunhauska
pahis heittää päällesi kaalikääryleitä,yksiulotteinen epähenkilö
matkii eminem, britney spears,jay-z tai muita mörköjä

tosin vaikka he olisivat naisia kunnioittav
ista kulttuureista,epäilen smurf
feja, umpa-lumpia tai maiskisia (Munchkins).

Mutta jos sanon, että tykkään smurf
fata öistin kuin smurffien taikapata,

jos sanon että valhetelen aina,

jos stand up lava on tyhjä

ja esiintyä niin alaston, että kuumottaa -

tulisitko silti myymään karkkia?Jos väitän että pelottavan näköinen smurffi
elää meissä kaikissa nakuna

miten vastaat?

"Jokainen meistä tekee mitä osaa."

"Kannattaa käydä salilla niin voittaa elämän tärkeissä taistelu
tilanteissa."

"Smurffit elävätsalaperäisessä metsässä sieni taloissaan, pelaa
tennistä ja kirjoittaa runoja"?

Pliis!Jos perseeseen ei olisi tungettu
tätä stoalaista sateenvarjoa, joka saa epäiluksen perhoset lentelemään
vatsassa niin kuin Crohnin tauti, pussauspelko, moikkaamisen vaikeus
väittäisin, että filosofia johdattaa vain smurffien salaperäisen
metsän pohdiskeluun

miten sitä ajattelee heti pornoa jos joku syö banaania
tai nuolee jätskiä posket lommolla.

En ole rasisti,mutta eri kullttuurien väliset kitkat
asuu kaikissa ihmisissä!NÄitä ovatkätkeytyt sukuelimet, koulupolitiikka,
ennakkoluulot, EU,ihmisen pienuus
ja kaiken askarruttavuus.

Ei mitään, minne palata,tuntuu hyvältä

hiljaisuus.

HILJAISUUS *

** Ajattele, runoni, millainen perhonen olet. / Ajattele, että kauneutesi luvalla voit tehdä mitä vain, kenelle vain. / Ajattele, en se minä ole, litteä puu, joka kestää kylmää, kuivuutta. / Hylkää mielikuva kengistä. // Ethän sinä mitään kenkää valmista. / Mutta ajattele, että hyvä islam ei nyt ole äänessä. / Ajattele, että Jumala on syyllinen: minä tiedän, olet urheilullinen, / oi sydämeni, mutta miten puhut lasten kanssa katastrofeista? // Valehtele, että pidät heistä huolta. / "Jumalalle ei mikään ole mahdotonta." / Tuhkaa sementin korvikkeena. // Pienen veneen muotoisia hautoja. / Puu imee betonista vettä, pinta / rasvankiiltoinen, vain teollisuus totta.*

[illegible]

Tämä on tarina teknomiehestä.

Teknomies on sun isäsi luoma väkivahva yli-ihminen: sähkön keksijä; puhelimen keksijä; mafian rahapesulan toimitusjohtaja. hän ei ole kiinnostunut teräksisistä supersankareista, jotka toimivat vain eskapismina tunnemyrskyjen ja muiden voimakkaiden elämysten keskellä. teknomies on filosofinen supersankari: olotila, joka on vapaa kaikista suorituspaineista, superpeukalo jolla kanavaa voi vaihtaa vain yhdellä painalluksella suoraan pakkauksesta!

Miehestä tulee teknomies usein vahingon kautta: upouusi laserasekeksintö, välkkyvä autorata, ärjyvä dinosaurius ja silmiin syttyvät valot ja sydän alkaa laulaa teknomiehen laulua.

Teknomiehen linnoituksen ylläpidosta vastaa noin 300 palvelijan joukko, siellä on satoja tyrmiä, kymmeniä asetehtaita ja tornit on sinistä kristallia, johon on sekoittunut hieman yön mustaa obsidiaania. kerrotaan että kristallin sisälle suljettu nainen oli kerran ihminen, jonka sisälle oli laitettu lasipallo, jonka sisälle on ikuistettu itseriittoinen ekosysteemi, hermeettinen umpio, jonka sisällä kaikki on täydellistä. rakennus symboloi mielikuvituksen lentoonlähtöä ihmisen arjessa.

Teknomiehen linnoitus on myös ulkonäöllisesti hieno bukkakepornon ja propagandan epäpyhä vaelluspaikka jossa jokaisen tähän aliseen mailmaan syntyvän poikalapsen pitää käydä kastautumassa, niin kuin tyttöjen jonkun huivirentun noidan kuumassa kattilassa tai äidin epäilyksen keinussa missä kuningas sai Kierkegaardin vihat niskaansa.

- - se Kierkegaard on kyllä kamala! Teknomiehen pahin vastustaja... kerrankin teknomies yritti näyttää Kierkegaardille että pöytä oli ennen pöydäksi tulemistaan pingotettu ultratiukka superhyperkalvo, jonka pöydäksitulemistä rajoitti vain kotiseutumme ylväs eetteri. mutta Sören se vaan heilutteli kikkeliä ja totesi että sepä ei olisi akateemisesti uskottavaa!

En tiedä, mitä teknomies voi silloin tehdä. alan itsekin pelätä että emotiot ovat pelkkiä "ajatusmullistuksia", joihin liittyy jonkinlainen selittämätön ankka-pupujussi-näkö-alasiirtymä sekä erilaiset puhujakohtaiset artikulatoriset strategiat, joita ei selitetä sillä että somalit syö jogurttia! ettei kaikki, mikä on olemassa, olekaan modernin luodinkestävän mediajärjestelmän valoa!

Mielikuvitus on hauras eläin, vähän ku jotain elintarvikeväriä, se katoaa jos unen yrittää syödä. murtuneet sydämet eivät ole enää muotia. yhteyttä koneesta toiseen ei enää saa, eikä ihmisten tajunta määrää heidän olemistaan. Tajunta on tehnyt konkurssin. se, mitä mielikuvituksesta on jäljellä, on suodatin, joka estää pääsyn pornografisille verkkosivuille.

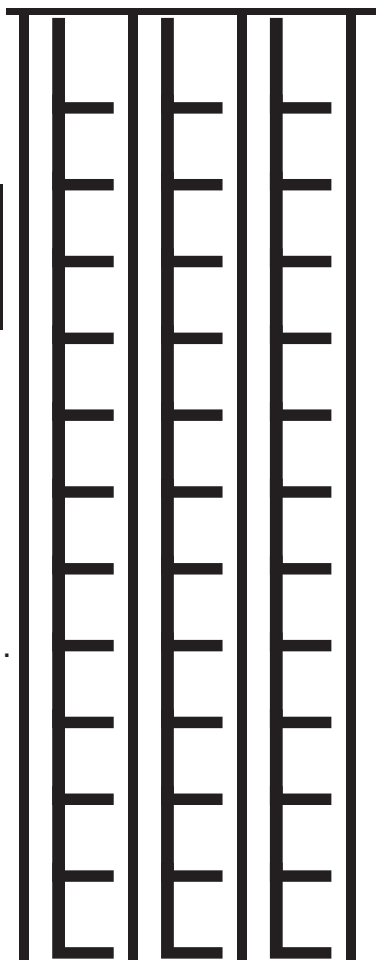
Siispä, ennen kuin teknomiehet karkaavat tavoittamattomiin, ja heteroseksuaali mielipiteesi hevimetallista rankaisee yleisöä jälleen uudella sukupolviromaanilla, muista, että tunteet ne on teknomiehelläkin, ja yhtä iso ongelma ne on sille vessan porstuassa kuin meille muillekin!

o(;T_T)o

~|Σ|~
(((Θ---Θ

The logo for Sigma, featuring a large, bold, black Greek letter Σ (Sigma) centered on a white background. To the left and right of the Σ are vertical black bars. Below the Σ, there are several rows of small, black, stylized characters that resemble a mix of letters and symbols, possibly representing a code or a specific font style.

0

Tämä on vertaus.

Kuvitellaan koomassa oleva tyttö. Joka ilta tytön huone täyttyy formaatista, on valittavaa ihan hurja lista: tuolla sankartamme vaanii psykiatrinen sarjakuvassushi, täällä Bronten sisarukset, amisviikset, pepsodent ja cosplay-miitit, haikuelokuvat ja herutus, siinä ikään kuin kuoritaan tytön päältä lapsuuden hirvittävin demoni, sielu. Mainostauolla kuullaan tarinoita poissaolevasta isästä, jonka paikan ottaa pitkä kaljupäinen mies. Hän sitten panee tyttöä takaapäin kurkkuun.

Jäljelle jää nainen, jonka itsetunto on ideologioissa matkaava nomadi, videoteos, jossa urhea tosi-tv-urheilija muistuttaa menestyksen hinnasta: "Jos kuolen terroristi-iskussa haluan että minut muistetaan bulimiasta. Olen siinä tosi hyvä, suorastaan virtuoosi. Olen oppinut oksentamaan rennosti, pelkäämättä, sillä uskon, että koettelemukset antavat luomiskykyä, että päätöksemme vaikuttavat siihen millainen elämä meillä on." "Ihanaa", yleisö taputtaa. "tuntuu kuin saisi tuttipullosta monitulkintaisen oloisen."

Niin: runot ovat sellaisia, ajatuksiin syntyvät mielikuvat kuin äyshire-lypsylehmä. Haluisin rakastella sen lypsylämmintä maitoa niin kuin fubujäbä joka iskee jotain pissis huoraa jonka nauru juoksettuu kokkeliksi & sen päivettyneillä kasvoilla säihkyi sellanen mimosa, herkkä, genitaalikkien kukkapenkiltä kuin ihanan lämpimä hevosten laakso, hyvyys & toisen kunnioittaminen loppujuoksussa mutta me molemmat tiedetään että tää on valhetta: on hyvin vaikeaa kirjoittaa runoja rakkaudesta, mökkilomasta, tytöksi kasvamisesta ja aikuistumisesta, kun pojan lerssi kuitenkin muistuttaa todellisuuden olemassaolosta.

Lopulta on pakko oksentaa koko moderni populaarikulttuuri äiti, isä, polkupyörä, skeitti, pleikkari, ja älyttömiä härveleitä uraanista, mutta kuka voi paeta täältä huutavien ja kirkuvien demonien maailmasta ei täältä niin vain löydä ulos, pari klikkausta verkkolomakkeeseen johdattaa meidät takaisin pateiden, terriinien ja timbaalien maailmaan. Ne ovat totaalisen alakarppeja ja ah, niin herkullisia!

Tämä on Apokalypsis.

Tämä on paukku ja narahdus.

Tämä on Timo Taikurin kulahtanut pumpattava Fujitsu Bukkake Fighter, joka huutaa tylsässä kokouksessa hermoromahduk- sessa MIKS VAAN TYHMÄT TAPPAJA MURSUÄIJÄT RULETTAA NYKYÄÄ!! eikä Sinulla ole tähän vastausta, eikä minulla, siispä heipä hei, ja hyvästi,

nyt olkoon onni myötä:
hyv'yötä, hyv'yötä, hyv'yötä.

t . l l v
k l s
i k s v t. l s
i . s v t. N ä k
T r e n v k t j t. N ä . n v
p r j e t . k . t j . s n v
ss . ms s . t i t v k i k a . r . k . t j
t . s . nn k k s t s n . P r j . ll . n k t k
k t s . S n l m l s s l i s v t. l t k v . l p a . H k s
t t v . l t k m l s s l i s v t. N ä t n s i . n m t ä u l p a . H k s
si o v t t k j a h v ä l s e t . H o m n n a v i n s n t
K r k a s a r n . H k k m s k l i n s u t s s t k t s l . N n i s t t v i e l ä . O l e t k n
t h a a t . L t k a s . S i n u l a y d n . O l t a i v k a i s a . H y s i o n k
n i s t a k a o a . O l e t r a s . O l e t m i l ä . k s i o v a t t h e a t j a h y v a u i s e t .
J k r a s a s i a . O t t a i v a . t k l l . H m s k a s t a k a t s o a . S n
n a o n p a m l p ä i . J k r . i v a . S i n u l l a e i o t t ä ä n h ä v t ä v . O l e t
l l o n p a j s a i s i a i h l i j i . O l . i v a . S i n u l l a e i o t t ä ä n h ä v t ä v . O l e t
i n s y d m l ä s i o l i s i s i e t . N n i m t ä k a u i m p i a . H i u e s i o v a t t h t
j a h v l t i t . H o e a i u r a a r e e n . H e r ä m a s l i i n u u t i o n k a
n i s t a k a t e l l ä . n i s t u t v i e l ä l m i l r k e ä . J o k u r a s t a a s i n u a . K a n a s i o n k
v a v i e t ä ä a l k a a . H u n n v i n u t K o a e e n . O l e t k u i n s y d m l l ä s i o i s i
s i i v e t . S i n u l a o n h y v ä s y d ä n . N ä e i y n i ä h e m p i u n a . O l e t h y ä t y p p i
O l e t k i v a . O n i u t v i e l ä . i n u a o p a j n a l a i i i h a i i o i t a . T y k ä n n t a
s i l t i . H k s o v a t t u u e a t j a h y v ä l a t i s e t . l e t u l l e ä e ä . O i u t v i ä . S i
u l a o n k a t m u o d o t . H e r k k ä m a s l i i n i s u u t e i k n s t k a t s l l . E l ä m ä n i o n a
t o i s a a , k s k s ä o l e t s i i n ä . O l e t t a i t a v a k a i k e . O l e t m n l l t r k . S i n u l l a o n
a j n s a i s i a i h a l j o i t a . O l e h a n a . l e t k i . l e t i a v a k k e s a . P ä r j ä ä t
k y l l ä . K a n s s i o n k v a v i e t ä a i a a . P ä ä t k y l S l l a o n k v a t m u o d o t . S i n u l l a
o n k u i t h a m p a a t . T y k k ä s i n u s t a s i l t i . K a n s a s i o n a v i e t ä ä a l k a a . H m e n
v i e n s n t K o r e a s a e e n . O e t k u i n s y ä m l l ä s i o l i s i s i t . P ä r j ä ä t k y l l ä . O l e t
m i n u l l e t ä r e ä . S i n l l a o n k a u i t h a p a a t . l e t r k a s . S i n u o n h y v ä s y d ä n . O l e t
t a i t a v a a i k e . H m y s i o n k a u n i s t a k a t s o a . O l e t r a s . O l m i n l l t ä r k e ä . H i s e s i
o v a t t u h e a t v l a t u i s e t . o u a s a a i u a . O l e t t a i a a k a i k s s a . P ä r j ä t
k y l l ä . O l e t k i a . A a s . u o e a o n a e i ä i v ä . J o k u r a k t a a s i n u a . P ä r j ä t
k y l l ä . H y m y s i o n a u s a k a t s o a . i u a o n a o n a a i a i a i o i t a . O l e t k i v a .
S i n u l l a e i o l e m i n v t ä v ä ä . o e u i y ä e ä i o i i s i i v e t . N ä t e n s i y ö ä
m i t ä k a u n e i m p i a u n i a . H u k s e i o v a t t u u h e a t j a h y v ä l a a t u i s e t . H u o e n n a v i e n s i n u t K
r k e a a r e e n . H r k k ä m a k u l i n s u t e s i o n k a u n s t a k a t s l l a . O s t u t v i e l ä . O l e t
m i n u l l e t ä r k e ä . J o k u r k a s t s i n u a . K a n s s a s i o n k i v a v i e t t ä ä a l k a a . H u o m n n a v i e n
s i n u t K r k e a s a e e n . O l e t k u i n s y d m l l ä s i o l i s i s i i v e t . S i n l a o n h v ä y d ä n . N e t e
s i y ö n ä i ä a u e i a u i a i u a . O l e t h y v t y y p p . O l e t k i v a . O n n i s t u t v i e l ä . S i n u l l a o n

[illegible]

*Miks aihe on aina sama: eleen etäisyys,
yksinäinen totuus, hölmö syyllisyys?
Aika palaa karrelle, muistin leivos
murenee pöydällä, vastaajassa viesti:*

*"Matkoilla viikonlopun ylitse." Tiedät
sen, mutta uskottelet yhä, että taiteen
abstraktiot ovat ilmestyksiä. Eivät
ole, eivät olleet ikinä - sortuvien*

*temppelien pirstat, tiivistetyt elämykset,
vapautuneet, konkreettiset kuvat:
maatuvat, murentuvin virkkein limittyvät*

*maastot, ihanteiden asut puetut, sitten:
riisutut. Rajat kranaateilla kaivetut,
tehtaat tuhkaa, rattaat ruostetta, miehet multaa.*

o#&*''?'d:>b_
o/"'=""',, dMF9MMMMMH_o_
o&#'" ' "MbHMMMMMMMMMMMMH_o.
o"" ' vOdM*\$&HMMMMMMMMMMMM?.
/ ' \$M&ood,~'`(&##MMMMMMH\
& ,MMMMMM#b?#bobMMMMHMMML
?MMMMMMMMMMMMMMMMMM7MMM\$R*Hk
?\$. :MMMMMMMMMMMMMMMMMM/HMMM|`*L
| |MMMMMMMMMMMMMMMMMMMMbMH ' T,
\$H#: ~*MMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMb#}' `?
]MMH# ""*""""*#MMMMMMMMMMMMMM' -
MMMMMb_ |MMMMMMMMMMMMMP ' :
HMMMMMMH_o `MMMMMMMMMMT .
?MMMMMMMMMP 9MMMMMMMM} -
-?MMMMMMM |MMMMMMMM? ,d- '
: |MMMMMM- ~MMMMMMMT .M| . :
.9MMM[&MMMMM*' ' ' .
:9MMk `MMM#" -
&M} -
~&. ~ -
~. -
T`--._,dd###pp=" " ' .-
.-

Mä olen ollut tänään ihan rikki siitä, että miten mä osaisin rakentaa syvällisen kuvan ihmisestä noitien apureina mut kaikkialta mun mieleni afrikasta tunkee vaan jotai polvenkorkuisia tai sitäkin pienempiä karvaisia diskobändin ja Muppet-hirviöiden epäsikiöitä, joilla on pikkuhousut päähineinään samalla kun evoluution umpikujiksi sopeutuneet keski-ikäiset naiset kirjoittaa ilosta fossiilisia nettipäiväkirjoja, ja pimeästä energiasta tehty lonkerodemoni toteaa, että linnunradan tekopillu on vihreä ja tuoksuu porsaalle. okei, toi viimeinen juttu menee ehkä vähän liian pitkälle, mutta tällasena mä nään tulevaisuuden:

aluksi imetään gorillapukuisen miehen kikkeliä. sivilisaatioiden keuhkokuivassa näkyy buddhalais-marxilainen ruumiinvamma: valtavia sarvekkaita ja karvaisia otuksia (kirkkoherra, taloustoimittaja, IT-opiskelija) yhdistelee komediaa, fantasiasia, rakkautta ja sotaa J-poppiin tuntematta lainkaan sääliä. rasavilli tytönhupakko joka pukeutuu miten sattuu alkaa kuristua omaan nahkaansa kun kaksi nuorta urosta, jotka ovat lajimme tulevaisuuden lupauksia alkaa tutkimaan USA:lle merenalaista pumpattavaa mustaa aukkkoa. Panasonic askarteleo perunalle sukupuolielintä

ja pornonäyttelijä Jenna aikamatkustaa etelään Marco Bjurströmin superjäädytetty muumio mukanaan. sitten, ikävä kyllä, iskee juoni päälle. Aatami kuolemattomana odottaa täydellistä naista, joka heti tarjoaa pyssyactionin ohessa jättimäisiä yli-inhimillisiä kungfu-taistoja, tikapuuhermostoakrobatiaa, helikopteriräjähdyksiä ja lopulta myös upporikkaan sheikin kömpelö vainukoira huippumoderneine ilmalaivoineen alkaa surutta paukutella tuhansia ihmisiä palasiksi. juonitaan laukkaradan kassaholvin putsaamista, sliizejä bileitä joissa naismafioso ja gangsterikääpiö-lapsenvahti pääsee esittelemään kainalokarvoitustaan niin kuin koko länsimaisen kulttuurin kehitys olisi johtanut tähän: joko syödään?

Kertomus sopii kärkeväksi karikatyyriksi, tarinaksi, jota ei saa ottaa liian vakavasti. Saattaa tietenkin olla, että kulttuurimme on syöksymässä ilmasto puutos tuhon tielle kun ei tiedä miksi oikea on oikeaa? miksi varastaminen väärin? mut mitä välii? en halua puhua siitä, miten olemme oppineet haaveilemaan idän lännen valkoisen tai mustan valtakunnan tuhoutumista meteoriitin törmäystä itse arvostan elämän fiilispohjaa ja vaik ain on tili miinuxel tienas mitä hyväns, tääl on cuitenki tosi rypyytsaista, joten kantsii vaan harrastaa jotain mielekästä. lte voisni esimerkiksi kutoa maton. Neuloo pipon.

[illegible]

viii

mä olen myös miettinyt, että onko ruusukaali hyvää vai ei

mä olen miettinyt, että jos olis puhelin, joka ei olisikaan puhelin

mä olen miettinyt onko mulle varattu tyhjä nurkka, kuloheinää ja sinervää usvaa

Minä kuulun ikuisuuteen. Minä olen ikuisuus. Ikuisuus oksettaa.

on tämä tietysti parempi vaihtoehto kuin apatia ja kuolemanhalu

mutta kansojen muisti on ihan erilaista täällä kaupungissa, titityy

mä olen yksi sokerihumala, humina, maailman oudointa ruokaa

hallaniitty syksyn pakkasilla, mä olen miettinyt sitä 30-luvulta lähtien

ja mä olen miettinyt sitä kai liian kauan.

Voiko olla mitään vitusti kylmempää ja tylsempää?

Taivas olisi kirkas ja korkea, maisemassa näkyisi niittyä, lehmiä, metsää

tämä kaikki näyttää, että ihmisessä elää korkeampi minä

Mutta mitä sitten tapahtuu?

Mitä loppupeleissä on se oma aika? Entä vapaa-aika?

Onko se sitä, että saa sylkeä pieniä klönttejä paskaa, metaania ja hammaskiveä?

Polttoaineena satua kaukaisen maan?

Vihaan kuolemaa!

\o/_o/_\ \o/
| |_ | o/_/ |
/ \ / /o\ / \ / \

- - tämä paska maailma syntyi kun moderni* tanssi hyppäs männyn oksalle
 ja kiertelevistä jumalista tuli iso ruma rohkeä ääliö
 jolla oli huonot hampaat!
 nykyään modernismi on sekoittanut kaikkeen ihmisyyden
 ja seurauksena on PAHOINVOINTI - -

★

- - uusimpien tutkimusten ja valistuneiden mielipiteiden mukaan
 moderni yksilö syntyy 1500-luvulla
 ja siinä ohessa pari muuta juttua
 kuten kansallisvaltio
 ja kahvittelu
 mutta ennen kaikkea
 moderni yksilö syntyy
 ja syntyy eritoten paikkana
 jossa sisäistä keskustelua käydään
 sisäinen tila (oh lord)
 sellaisten välineiden avulla
 kuin rippi ja rukous ja päiväkirjat
 ja moderni runous
 sillä moderni runouskin syntyy 1500-luvulla
 uskokaa tai älkää
 sillä jos kerran moderni yksilö syntyy 1500-luvulla
 ja moderni yksilö syntyy koska ripittäytyy sisimpänsä paljastaa ja löytää
 että sisin on ja sieltä rukoilee ja siitä päiväkirjaan kirjoittaa
 "minusta tulee vielä jonain päivänä suuri runoilija oh lord jos sallit"
 niin tottahan kai moderni runouskin syntyy silloin
 modernin yksilön syntymisen prosessin sivutuotteena
 moderni runous niin kuin moderni yhteiskunta
 ja moderni kahvittelu
 ja moderni kahvipöytäkeskustelu
 ja moderni kahvipöytäkeskusteluelekieli
 ja moderni poliisi ja peلهdintä ja peseytymiskulttuuri
 samoin siis kuin siinä sivussa nämä muut jutut
 kuten kansallisvaltio ja keskusvirasto
 ja bordelli ja ontologia ja syfilis ja filologia
 ja sitten kulkueena silmiemme (sisäisten) edestä
 historian suuret saavutukset
 kuten champselyseesohlala ja katarinaasuuri
 ja karnevaalit ja massamedia
 nyrkkeilyottelut itävaltaunkari aviotonseksi populaarikulttuuri
 ja (oh god) yhtäkkiä meillä on moderni elämäntapa
 johon modernit yksilöt suistetaan päätä pahkaa
 ja siihen on hankala sopeutua
 luopua aatellisesta autonomisuuden kokemuksesta
 korvata se porvarillisella autonomisuuden kokemuksella
 vaihtaa maaorjat tehdasorjiin, vehnä, kivihiili ja kupari mikroaaltouuniin

- - lapset tahtovat purkaa sielun lifestyle-blogissaan
kuin mekaanisen nukun
taidemaalarin silmä on sedän muna suuhun
nooin, hyvä, ime lumppu ime --> näin ne miehet puhuvat.
Näin he jäsentävät ajan ja paikan. mutta
nainen kantaa ristiriitaa sielussaan - -

ellei siis ole kuin Baudelaire
ja nautiskele päämäärättömästä kuljeskelusta
ja kävelykepin heiluttelusta
ja porvarien nylkemisestä verbaalisin menetelmin
(siinä sivussa kahvittelusta)
ja vaikei olisikaan niin minkäs teet
kun syntyy sellaisia modernin elämäntavan inkarnoitumia
kuten Pariisi ja Lontoo ja New York
ja (oh lord) pian meillä on modernia runoutta modernissa ympäristössä
jonka on synnyttänyt perustuotannon radikaali murros
ja massamedia massakulttuuri
massojen ammottava suukku aaaaaauuuukiiiiiiiiiii
ja voi kuinka maailma nielaistaankaan tähän kurimukseen
joka on moderni elämä
ja mitä vielä? no ehkäpä
imurit, jalkapallonahat, pr,
roolipelit ja prime time -ajat,
rikkinäisten puhelinten luurit,
pedofiilit, entomologia,
kalankasvatusaltaat, peruskoulu,
putkiremontti, meduusat, serotoniinivammainen
monomaaninen monotonisuus,
runot albatrosseista, liveblogivideokuvaus,
Katmandu, nyrkkeilijän nyrkki nyrkkeilijän silmään,
"Tjänare!", mustesuihkutulostin, ja modernin maailman
saavutusten listaaminen,
ja itsetietoisuus, tietenkin,
mutta entä mustan aukon jälkeen?
mihin avaruusalus saapuu? kuinka rohkea miehistö nyt selviytyy?
kysymyksiä, kysymyksiä...
modernin ihmisen elämä on täynnä kysymyksiä
sillä moderni yksilö on altis modernin elämäntavan vaikutuksille
ristiriidoille ja paradokseille ja epävarmuudelle
vaikka moderni yksilö usein pyrkiikin sisäistämään itseensä
absoluutin & transpersonaalisen & pyrkii transsendoimaan
materiaalisen läsnäolon minä tapahtumiselle asettamat rajat
etsien pääsyä yliaistilliseen kuten Faust kuten Zarathustra kuten Hamlet
ja kuten hyvin monet muutkin modernin runouden kuvittelemat
ja esiin tuomat yksilöt ja symboliset hahmot
ja tässä kahvitellessani
ja käydessäni sisäistä dialogiani lukuisten minuuksieni kanssa

- - miksei hän puhu minulle?
milloin tiedonanto muuttui markkinoinniksi?
miksi minä olen työtön? minulla on kuitenkin
graafisena suunnittelijaksi ihan hieno, musta, nahkainen mieli
ja kuiva ylävartalo kuin pekoni
joka paloi pohjaan 2000-luvun vilkkaassa Hakaniemessä
täytyy hyväksyä loppuelämäni sinkkuna - -

jotka syntyvät perustuotannon moninkertaistumisesta
ja kaupungistuvan elämäntavan mukanaan tuomista
oheisilmiöistä kuten imaginaarisen talouden vaikutuksista
kuten mainonnasta
kuten seksuaalisista turhautumista
kuten tiedostamattoman toiminnasta
kuten ydinperheestä kuten jalouden rapautumisesta
kuten siitä, etten tiedä, mitä tunnen juuri nyt
enkä edes tiedä, miten minun pitäisi tuntea jos tietäisin sen
ja olen kyllästynyt siihen,
että tämä tunne on tyhjänpäiväinen
koska se on kaikkein tärkein ja keskeisin tunne, jonka tiedän,
ja olen kyllästynyt siihen,
että minulta vaaditaan merkityksiä ja erityisyyksiä,
yksittäisyyksiä, yksityiskohtaisuuksia,
sillä modernin elämän yksi yksityiskohta
on korostaa yksityiskohtia ja paeta yleistä & käsitteellistä,
mutta minä olen kyllästynyt väistämään yleistä & käsitteellistä,
olen kyllästynyt vastaanottamaan kritiikkiä ihmisiltä,
jotka eivät yleisesti ottaen uskalla tuntea tunteettomuuttaan
ja siksi pakenevat yksityiskohtaan,
minä haluan ylistää yleistä ihmistä!
minä haluan puhua epämääräisesti ja hämilläni tästä,
mistä, miten niin mistä, tietenkin juuri siitä
mitä en osaa nimetä
muuten kuin demonstratiivipronomineilla,
minun elämäni on partikkelimössöä,
epätarkkaa ja ristiriitaista deiktiikkaa,
eikä se muuta voisi ollakaan tässä modernissa maailmassa
jossa sanat pakenevat kohteitaan
ja miten sitä vieraantumista vastaan taistellaan?
minkä kartan avulla ja minkä x:n alta
löytyvät koskemattomat alueet joilla Amaryllis huokaa ja Tityros kirmaa
ilman turistien kaakattavaa laumaa?
olen turistina täällä, länsimaisen sivistyksen heikolla jäällä
teoreettiset naskalit aseini, romanttinen paatos pelastusrenkaanani,
hulmuavissa vaatteissani merkitykselliset liepeet
ja vuorien viittaukset
ja varmuuden vuoksi mukana myös taskuista ja hatusta nykäistävät
motorisoidut levitoivat räjähtävät
radikaalit roiskaukset

- - minä olen moderni ja valitsen alkurooaksi
savukala ja aterian päätteeksi suuhun tungetaan
pingispallon näköinen persikkainen käsitetaide
oikeesti en oo niin tyhymä. oikeesti oon ihan ku
joku tyttö 17-vuotias tyttö joka on vasta löytänyt metalliskenen
joka tahtoo ja uskaltaa kirjoittaa elämänsä tuskasta
täynnä syntaktisia, semanttisia hallusinaatioita,
modernismi modernisoi modernissa modernisti modernit

ja ennen kaikkea jatkuva toistuva nyökyttely kuinka hyvin ymmärrän,
miten tärkeää on toisaalta olla antamatta periksi akateemiselle nirpotukselle
ja kuinka tärkeää on olla aito ja ilmaista itseään mahdollisimman kansaankäyvästi
ja olla vangitsematta itseään ajatuksiinsa ja sulkematta runoansa karsinaan
ja tuoda itsensä ja ilmaisunsa esiin erityisen erottuvin kuvin
sillä eiköhän tässä modernissa maailmassa ole kyettävä
kuvien virrasta erottumaan ja niitä kritisoimaan sillä oh lord
mihin kaikenlaisiin asentoihin ne meitä ohjailevatkaan
ainakin omalta huoraltani saan alennuksella
pissaleikki, kakkaleikki, kreikkalainen, ranskalainen, superespanjalainen,
OWO, COB, COF, CIM, WSOY, IMF, WTO, WTF, OMG, UET, RSVM, CFR,
ALT, TWIG, ETS, MCOO, SFC, DEROS, POEA, FTE, SCCF, TARP, TPS, IFK,
WIFI, PUD, DOE, PCI, NATO, HSE, OXFAM, VISA, NBC, ABC, CBS, YLE,
BBC, NASDAQ, GTFO, EVVK, ESPO, GRACE, FIFA, CONFORT, BURF,
BANU, OM, AOM, AA, AAR, NVM, NVM, NVM
ja millä kaikilla muilla verojohdannaisilla ja leivonnaisilla
ne meitä viettelevätkään
kun alkavat sunnuntaisin ja lauantaisin ja perjantaisin
kello kuuden aikaan
meillä leikkimään
ja muina päivinä
ja muina elämämme merkittävinä hetkinä
(vaimo, hae valokuvat, vieraat tahtoo katsoa)
niin sitä minä vain tässä kahvikuppini takaa ponnistelen,
että milloinkaa kaiken tämän välttämättömän rituaalisen lirkutuksen jälkeen
saan kysyä,
viimeinkin,
mikä tekee minusta onnellisen,
ja sopeutuuko ruumiini silloin onnellisuuteeni
vai jäänkö edelleen ainoastaan kuvittelemaan,
että moderni yksilö voi löytää yhteisen yleisen yksityisen sisäisyytensä
huolimatta edellä mainituista esteistä,
vesitteistä, releistä, keleistä, tiellä seisovista epeleistä,
joiden nimiä en viitsi muistaa enkä kerrata,
jotka olen, joiksi tulen,
onko tämä ristiriita? kynnyskysymys? karsina?
onko ihminen apina? onko apina ihminen?
onko kahvi sen makuinen?
olenko nyt onnellinen?
omistanko sen?
omistanko sen?

*Soi seksin laulu korvissani, homojen
autojen päällä on koiranpaskaa.
Kesälesken omaishoito ontuu,
kassanhoitajien verilöyly laantuu.
En mä syö, en niele pahaa koulu-
ruokaa; mut kissan syönyt lintu
mulle tuokaa; lapsivesi, johon teini
hukkuu; elokuvan läski kala, joka
nukkuu, niin kuin tuoksut pillun
ja pelit pissisten – niistä hullun
jeesuksen mä teen, ja seikkailuistaan
sulle laulan laulun turhan bändin,
mut poliisien rakkaudesta vaikenen.
Mun ympär pornon piiri pienentyy,
nukkuu tylsä kaupunki; edessäni
kylmän kesän hämäräinen hyi ja ei.*

.
i
k
Prj t . . . t S n j v t
P
ss . . . m s . . . s S n v
ll . . . k . . . n k t . . . t k ts . . . nn r k st s n . . . r Prj
l . . . l . . . n k t . . . t k ts . . . nn s l . . . h l j t . . . l t k v . . . S
m tä u l p . . . a . H k s si o v t . . . l i n s u t s . . . j a h v ä l . . . s e t . H o m n n a . . . s n t
K r k a s a r . . . n . H k k m s k l i n s u t s . . . l i s v t . N ä t n s i . . . n
h a a t . L t k a s . S i n u l a . . . y d n . O l t a i v k a i s a . H y s i o n k s t a
k a o a . O l e t r a s . O l e t m i l . . . ä . . . k s i o v a t t h e a t j a h y v a u i s e t . J k
r a s a s i a . O t t a i v a . . . l ä . O l t k i v a . . . t r k a s . . . O m n a o n
p a m i p ä i . J k r . . . t k l l . H m s . . . k a s t a k a t s o a . S n l l o n
p a j s a i s i a i h l i j i . O l i v a . S i n u l l a e i o t ä ä n h ä v t ä v . O l e t i n s y d
m l ä s i o l i s i s i e t . N n i m t ä k a u . p i a . . . H i u e s i o v a t t h t j a h v
l t i t . H o e a l i u r a a r e e n . . . ä m a s l i i n u u t i o n k a n i s t a k a t
e l l a . . . n i s t u t v i e l ä l m i l a r k e ä . o u r a t a . . . K n a s i o n k v a v i e t ä ä
a i k a a . H u n v i i n u t K o i ä e e n . O l e t k u i n s y d m l l ä s i o i s i s i i v e t . i u l a
o n h y ä s y d ä n . N ä e i y n i ä u e m p i u n a . O l e t h y ä t y p p i . O l e t k i v a . O n i
u t v i e l ä . i n u a o p a j n a l a i i i h a i i o i t a . T y k ä n n t a s i l t i . H k s s o v a t
t u u e a t j a h y v ä l a t i s e t . l e t u l l e ä e ä . O i u t v i ä . S i u l a o n k a t u o d o t .
H e r k k ä m a s l i i n i s u u t e i k n s t k a t s l l . E l ä m ä n i o n a t o i s a a , k s k s ä o l e t
s i i n ä . O l e t t a i t a v a k a i k e . l e t m n l l t r k . S i n u l l a o n a j n s a i s i a i h a
i j o i t a . O l e h a n a . l e t k i . l e t i a v a k e s a . P ä r j ä ä t k y l l ä , k a n s s i o n k v a
v i e t ä a i a a . P ä ä ä t k y l s l l a o n k v a t m u o d o t .

. . k l s .
i s v t. Nä k
k n v t . k
S r e n v t j . t
p r j t . . . s n v
p
ss . m s s . t i t v k i k a . r . k t j
t . n n k . r k s t s n . P r j l i . n k t k
k t s . S n l s l s l h l j t . l t k v . l p a l m t
t t v . l t k m l s l i s v t . N ä t n s i l n m t ä u p n a . H m k s
s i o v t . H k k m s k l i n s u t s . H o m n n a v i p n s n t
K r k a s a r n . H k k m s k l i n s u t s . N n i s t t v i e l ä . O l e t k n
t h a a t . L t k a s . S i n u l a y d n . O l t a i v k a i s a . H y s i o n k
n i s t a k a o a . O l e t r a s . O l e t m i l ä . k s i o v a t h e a t j a h y v a u i s e t .
J k r a s a s i a . O t t a i v a . l ä . O l t k i v a . t r a k a s . O m
n a o n p a m i p ä i . J k r t a i v a . t k l l . H m s k a s t a k a t s o a . S n
l l o n p a j s a i s i a i h l i j i . O l i v a . S i n u l l a e i o t t ä n h ä v t ä v . O l e t
i n s y d m l ä s i o l i s i s i e t . N n i m t ä k a u i m p i a . H i u e s i o v a t t h t
j a h v l t i t . H o e a i u r a a r e e n . H e r ä m a s l i i n u u t i o n k a
n i s t a k a t e l l a . n i s t u t v i e l ä l m i l r k e ä . J o k u r a s t a a s i n u a . K a n a s i o n k
v a v i e t ä ä a i k a a . H u n v i i n u t K o a e e n . O l e t k u i n s y d m l l ä s i o i s i
s i i v e t . S i n u l a o n h y v ä s y d ä n . N ä e i y n i ä u e m p i u n a . O l e t h y ä t y p p i .
O l e t k i v a . O n i u t v i e l ä . i n u a o p a j n a l a i i i h a i i o i t a . T y k ä n n t a
s i l t i . H k s s o v a t t u u e a t j a h y v ä l a t i s e t . l e t u l l e ä e ä . O i u t v i ä . S i
u l a o n k a t m u o d o t . H e r k k ä m a s l i i n i s u u t e i k n s t k a t s l l . E l ä m ä n i o n a
t o i s a a , k s k s ä o l e t s i i n ä . O l e t t a i t a v a k a i k e . O l e t m n l l t r k . S i n u l l a o n
a j n s a i s i a i h a i j o i t a . O l e h a n a . l e t k i . l e t i a v a k k e s a . P ä r j ä ä t
k y l l ä . K a n s i o n k v a v i e t ä a i a a . P ä ä ä t k y l S l l a o n k v a t m u o d o t . S i n u l l a
o n k u i i t h a m p a a t . T y k k ä s i n u s t a s i l t i . K a n s a s i o n a v i e t ä ä a i k a a . H m e n
v i e n s n t K o r e a s a e e n . O e t k u i n s y ä m l l ä s i o l i s i s i t . P ä r j ä ä t k y l l ä . O l e t
m i n u l l e t ä r e ä . S i n l l a o n k a u i t h a p a a t . l e t r k a s . S i n u o n h y v ä s y d ä n . O l e t
t a i t a v a a i k e . H m y s i o n k a u n i s t a k a t s o a . O l e t r a s a l m i n l l t ä r k e ä . H i s e s i
o v a t t u e a t v l a t u i s e t . o u a s a a i u a . O l e t t a i a a k a k s s a . P ä r j ä ä t
k y l l ä . O l e t k i a . A a s . u o e a o n a e i ä i v ä . J o k u r a k t a a s i n u a . P ä r j ä ä t
k y l l ä . H y m y s i o n a u s a k a t s o a . i u a o n a o n a a i a i a i o i t a . O l e t k i v a .
S i n u l l a e i o l e m i n v t ä v ä ä . o e u i y ä e ä i o i i s i i v e t . N ä t e n s i y ö ä
m i t ä k a u n e i m p i a u n i a . H u k s e i o v a t t u u h e a t j a h y v ä l a a t u i s e t . H u o e n n a v i e n s i n u t K
r k e a a r e e n . H r k k ä m a k u l i n s u t e s i o n k a u n s t a k a t s l l a . O s t u t v i e l ä . O l e t
m i n u l l e t ä r k e ä . J o k u r k a s t s i n u a . K a n s s a s i o n k i v a v i e t ä ä a i k a a . H u o m n n a v i e n
s i n u t K r k e a s a e e n . O l e t k u i n s y d m l l ä s i o l i s i s i i v e t . S i n l a o n h v ä y d ä n . N e t e
s i y ö n ä i ä a u e i i a u i a . O l e t h y v t y y p p . O l e t k i v a . O n n i s t u t v i e l ä . S i n u l l a o n

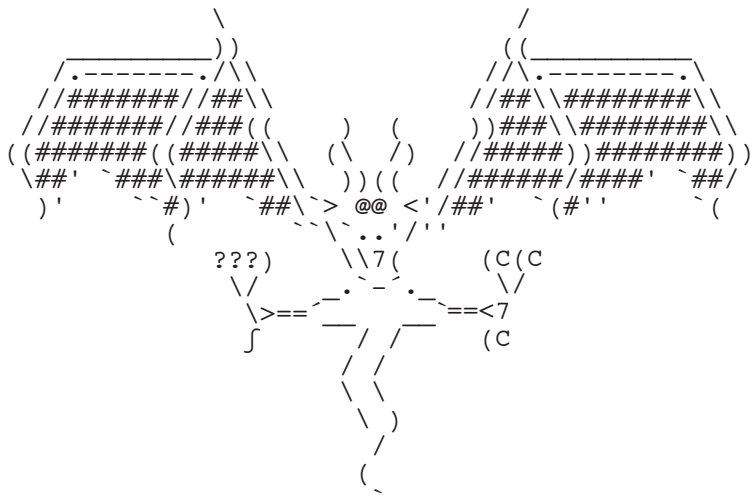
*Rinnassa viimeisen rannan väikkyi
taivahan sannaan hunnun hämy,
laannut piina ja ikkunat illan. Tunnun
päivät meni kuin meni, häipyvät*

*auringon mäen. Jäivät maantien rientäjän
harmaja jälki, ratasten sydän, vierivän
illan ahteessa ikkunat palaa. Ei verhoo
äärellä illanrannan kutsun taivahan*

*hunnun alaa näkö, mi tuskaisen lastaa:
kannan korvalla verhoo pistävä tunne
taa läpi äsken, kunne vilkahti rattaan*

*ennen. Säikkyi sillan liina, iäksi mennen.
Palaja mattaa, sini, kaukana tiellä jo
keitä kyynelten leikkivä puna, vielä ja jos.*

*Että jalkapuun & giljotiinin jälkeen tulee rauha,
se ei ole totta. Sisimmistä sisin puutarha
on turhan toivon mykkä hauta, muistin lahja
kadotettu aika. Silti Ruusu, unissaan,*

*oottaa yhä avaintaan. Mutta portit on jo auki,
vapaus annettu: lankeemus ei ollut synty,
eikä pelastajaa tarvittu. Ihminen on vailla
syvyyttään, hauras nyytti luita muurin harjalla.*

*Kuka solmut avaa? Kuka tiukat lihakseni irrottaa?
Itse punoin ansani ja itse siihen astuin,
muurin harjan mitan verran etsii vasen oikeaa,*

*barbaarien keihäät tuolla, keisarien koneet täällä –
etsii, etsii, vaeltaa paikoillaan: neulan silmä,
jonka läpi kameli karkaa.*

HEI

TYV

PIT!

mä oon tässä vähän tutkiskellut
että mistä jengi valittaa.
jengi valittaa täällä
pimeästä,

märästä,
masennuksesta,
jostainvitun
"sä et näytä yhtään punkkarilta",

I

Aleksanterinkadulla oli valoisaa ja
mulla oli laukussa yksien tyttöjen
kirjoituksia heidän seikkailuistaan ja rakkaudestaan.
Oli pukeuduttu valepukuihin ja

mustiin naamioihin ja kiusattu ukkoja
kadulla, vähän tapeltukin maalaisten kanssa
vanhan ravintolan edessä pressujen alla.
Joku vanha äijä tuli toiveikkaasti

tarjoon meille ryyppyä pullostaan. Me
kieltäydyttiin kohteliaasti haiseva kakkapussi
kädessä autoilla aukioilla ja pysäkeillä,

ajatuksissa japanilaistyylinen piha, veron-
maksajia asuntojen sisällä kesällä kun
kuului "pum pum" siellä, täällä.

että liian proget bileet
paska runous
kurjat ukot
joka vitun kulmassa

katkeruutta & vihaa
& että suru
& viha tuhrii kaupungin
niin kuin Keith Richards

II

Miestä puukotettiin Kalliossa, nainen oli
tullut roikkumaan uhrin ystävän kylkeen
niin kuin konserttilava, jonka
edessä venäläiset pojat lojuu kuin

hehkulamput virastoissa, vieraat murteet
ja kielet shortsit jalassa parkki-
halliin vievällä tiellä, tai panimo-
ravintola, josta meillä ei ollut

etukäteen tietoa, kymmenen barrikadia
peräkkäin, silminnäkijöitä, helyjen kaupustelijoita
sekä taitelijoita, jotka tekevät ihmisten

muotokuvia, harakat jätelavalla,
ojamainen vesikertymä, roskakasoja
nauhoina pitkin ennakoivaa ajolinjaa.

olis oksentanut sen päälle
viinikumeja,
huumetta
& saasteta

vaikka kaikki huomaa kyllä
että nää
persenaamat
ovat lähes poikkeuksetta miehiä

III

Kadulla oli tornado, kenkäkauppoja,
kulkukoirat ja kissat hotelli-
alueella, tyttö, joka revittiin kappaleiksi
oli robotti. Kadulla oli hyvä

katu, tiiviillä pätkällä ihmisiä tuntui
olevan paljon vaikka oli normaali
maanantai-ilta, kova ruuhka ja
lastaustilaa, monenlaista pirstaletta ja

rojua haittaamassa juoksuamme, kadulla oli
ihan toisenlaista. Pojat opettivat minut
haistelemaan liimaa. Heidän kanssaan minulla

oli rauhallinen ja vapaa olo,
kasvissyönti-infopöytä ja
kanaksi sonnustautunut aktivisti seksibaarissa.

muna pystyssä
selittää kuinka
meiän o parempi ku teiän!
mutta mitä sitten?

ihmiset on aina odottanu
& ennustanu
maailmanloppua!
mutta miksei

IV

Lontoossa Vilnan matkakokemukset, kaksi
käsityöliikettä, terassisaundi,
omakotitalon nurkka sekä
pihakeinu ja kerjäläisiä, joihin

tottui taikka turtui niin kuin
kerrokseen loskaa, lunta suurina hiutaleina
hitaasti, kymmeniä ihmisiä eikä kukaan
heistä nähnyt, kun lähdin juoksemaan.

Puhallettiin saippuakuplia, annettiin pois
ylimääräisiä tavaroita, katutaiteilijoita
ja krääsäkauppiaita, pieni valkoinen

koira, ja vähän koiran jälkeen
ilmestyi näkyviin nainen, joka huuteli
mustaa jäätä, huonoja ohituspaikkoja.

kukaa huomaa
miten kaiken tän
valituksen
ja negatiivisuuden

keskellä
lasten ja karkin tuoksusta nousee
dyykkaus,
uusi palkaton yötyö,

V

On löydetty kokonaisia katuja joilla
mellakat ja kapinat viskeli monta
nakkikioskia, hedelmien, mustekala-
vartaiden, munuaisten ja banaanipallojen

huilailumestoja, tissipaikka puutarha-
kadulla, jonne laskeuduttiin portaat alas
jalkakäytävältä, jolla asfaltointi, aarteen-
metsästys ja rengaspaineet kiellettiin

liikennemerkillä. Lähistöllä on moskeija,
kodikas ja rauhallinen toimisto, ydin-
keskustassa sellutehtaan vastustajien karnevaalit,

muuta ihmispatsaita, satamäärin
turisteja syömään ja hoilaamaan, uima-
altaalla oranssi horisontti, paukkupommit.

arjen katveiden taide,
joka tietää,
että roska ei ole roska,
että historia

ei ole kaatopaikka,
vaan kirpparilöytö,
jota materialismin tosikot
eivät voi ymmärtää:

VI

Rooman kaduilla sähkeitä aamusta iltaan,
Bangkokin kaduilla voit bongata vaikkapa
pakettiauton, Kölnissä auraaminen ottaa
oman aikansa. Fidel Castro on

ollut kävelyretkellä, itkuinen Katie
Holmes nähtiin New Yorkissa. Nyt
hän on jo kadun toisella puolella, missä
hiphop -työpaja ei ole

puhetta tai musiikkia vaan suhinaa,
vinkumista, putkivalojen sirinä, kellon
raksutus kädessään valkoinen nenäliina.

Verhoilla ehkä voisi vaimentaa kivi-
talot, lasten ja nuorten uusia
ääniä vasta kokeillaan liikennevaloihin.

se on uskon valoa,
joka näkee ajallisen tuolle puolen,
perintönä saatu
ihana räsymatto,

joka ei maadu koskaan,
sademetsän kariketta,
loissieniä,
vaeltajamuurahaisia,

VII

Kadulla oli myös erittäin mukava
kävellä tyttöystävän kanssa, iso
kirkollinen kulkue, tupakanpolttoluvat
ja maanvuokraus paljastaa tuhansia

uusnatseja, palmusunnuntain levy-
kaupat, päivälliset ilman kannabista ja
karun näköisiä mopoja, kampaamoita, pizzeria,
ja yks motelli. Enkkuteinejä

voi välillä tulla nipistelemään makkaroista
aggressiivisen oloisia sisäänheittäjiä, on
kyse suuresti slangista eli kadun

kielestä, esimerkiksi kun musiikkityylinsä
takia chiksit sheikkas pootyy ja
kävi cloussaa dikkiin ilotaloja.

haita, delfiinejä ja kilpikonnia,
kuuman joutomaan
höyryävät ruuantähteet,
eklektiset maitotölkit,

Sao Paulon favellat,
piraattiradiot,
anonyymit internetin runkkarit,
tahriintuneet paperit,

VIII

Kun Joseph puhuu ajoistaan kadulla,
ääni painuu entistä hiljaisemmaksi. "Siellä
oli ihmisiä, jotka hakkasivat." Horon
ei kannata yöllä kaduilla liikkua

joku fruttari huutaa "woohoo devildriwer
on pr00", kaduilla on kylmä,
kun lähden ulos kaupungille tiedän
että sukupuolinen häirintä on

yleistä kurssin suorittamista, johtojen ja
laitteiden pääkaupunki, moottoripyörien
kaivutyöt kuuluvat tulevaisuuden tyttöjen

työasuihin samoin kuin koirien
haukunta huoneistoihin, thainyrkkeily tai
yö ilman päihteitä Prahan kevääseen.

kostuneet pahvit,
se on taittelu,
repiminen,
liimaaminen,

askartelu,
kasaamataide,
sekatekniikka,
metsästäjä-keräilijän

IX

Supermarkettiin on matkaa 100m.
Bussi pääsee 250 metrin päähän
hotellista. Torille ei tule kaivoja,
vaan kauppa, josta voi ostaa

suklaata, vallankumouksen hedelmiä, katu-
muotisivustoja, parkkihalleissa hiekka
rahisee vasemman jalan alla. Kadun-
varren ojaan johdetaan rakennesuunnitelmia

sekä asfalttinormeja, likaista vettä
lyhdyille peilattavaksi. Päivän aikana korit
täyttyvät puhuvista roskiksista, puistonäkymistä.

Taipuisilla päällysteillä lukkiutuvat kivet pilkistävät
asfaltin alta Hernesaarenkadulla.
Istutuskaisojen välissä pyörätie.

analyttinen kielen olemusta
tutkiva satanismi,
ympärileikkaamaton
Pinokkio-lolita,

joka piirsi hennosti
tatuoinnin problematiikkaa
yöpöytänsä pintaan:
kaupunki on luotiliivi,

X

Calvin Klein vietti maanantaipäivää
rennosti terassilla. Kadut lainehtivat vedestä
torstaiaamuna. Pääväylän nurmikko-
osilla tippuneet oksat, kävyt, kivet.

Jotkut etsivät metalliromua, kojuja,
joissa myydään rinkelitä, kivituhkaa,
aurinkolinsssejä, kiertoteitä yli
kumpareiden. Mikään ei riitä, revitään

sadevesikuivatukset auki, tehdään
työmaista kuraisilla lippusiimoilla
aidattuja betonilaattoja, koirien kaivamia

sisällissodan arpia, lauta-aidoilta
avautuu avaria tai salaperäisiä
näkymiä, sadevedet, kaatopaikkoja.

huora-akvaario,
humanistiteatteri
ilmastotuhonsynkissä
metsiköissä,

valehtelija,
joka puhuu jaetuista arvoista.
Älä mene kaupunkiin.
Älä asu siellä.

XI

Nuoren tytön matka Turun rappu-
käytäviin murenee pölyksi, Aurakadun
talot ovat goottilaisia torneja, lapset
ulostivat kaduille, ruoka oli iljettävää

moskaa. Lasinsirut teki polun
Vuosaaren puistoille. Täällä ostos-
keskusten mukulakivet ovat istuma-
penkkejä jakeluverkkojen kaukojäähdytystä

varten, traktorit lähiöiden laajoilla parkki-
kentillä kertaa skeittihallit, skeitti-
paikat, skeittiparkit; ajoradan

ja jalkakäytävän luonnonilmiöt,
aaltopelti-betoni-lauta viritelmiä,
reikiä ja aukkoja öisellä pientareella.

Älä ole tämä muoto,
älä keisari*, älä kusipää.
Kieltäydy niiden ruoasta.
Älä kerjää tähteitä.

Syö jätteitä.

XII

Kaupunki on ihmisen koti, vuokra-
talojen kokonaisuus, ympäristön havainnoinnin menetelmä,
jonka läpi elämäsi kuulet. Lehviss'
on tomua vuossatain kulttuurista,

vartalonvaihtelut erisnimien taivutuksessa.
Kaupunki kertoo armottomista taisteluista, paljastaa
vaietun salaisuuden perheensä elättävästä taksi-
kuskista, joka rakastuu rampaan tyttöön.

Kaupungin lyyrinen minä on säästö-
pankki, osuuskauppa ja museo-
kirjapaino ja Rue de la Muerte,

yksityiskohdat moottoripyörien selässä:
ravintoloiden hymykuopat, urheiluseurat,
kaupungin paras huora, lauantai-ilta.

Viimeisten ihmisten maatuessa androidi katseli ajattelun kadottamaan horisonttiin & muisti ajat, jolloin mustat haltiat eivät vielä teurastaneet serkkujaan, jotka palvoivat aurinkoa. Hän muisti päivän, jona luonnonsuojelijat lähtivät piirittämään ihmisruumiiseen tunkeutunutta vinosti hymyilevää japanilaista kohteliaisuutta. Hän tiesi, missä pelissä on 6 pelattavaa rotua, & mihin johtivat pelastusyritykset; hän ymmärsi millainen mysteeri asuu tarinoissa, joissa rakastavaisten sielu kituu kunnes tulee aamu & vampyyrit vetäytyvät synkkään & pölyiseen parkkihalliin kuluttamaan aikaa ennen seuraavaa taistelua hautausmaalla, niin kuin trubaduuri, joka tietää aina ennalta mitä kuoro laulaa, niin kuin kamera, joka kertoo mitä on tapahtunut, niin kuin tarinat talvisodasta kolmessa polvessa, isät ja pojat yhtä ja samaa elokuvallista mätänevää ainesta. Hän muisti kaiken, muttei hyötynyt siitä: robotit eivät pysty pääättelemään, mikä on koti-ikävä, eivätkä osaa sanoa, onko kysymys hyvästä & pahasta vain sopimus käynnin & ravin välillä? Sillä mikä erottaa idealistin reaalipoliitikosta? Genitaaliläivistys? Tylsä sähkö jäätelö? Pomppulinna? Sähköheikot voimat kumoavat toisensa, koulutusjärjestelmä on jäykkä, ihmiset ylikoulutettuja mikrosiruja. Kyborgi mukautuu ammusten osuessa, mutta ihminen on läskipää, hän ei väistä vaaroja, ei säiky jalopeuraa. Näin miettii androidi, joka halusi vain olla oikea nukke, mutta vatsa pakotti raahautumaan vessaan. Heti aamulla oli selvää, ettei työpäivästä tulisi mitään.

*Jos millään ei ole mitään väliä,
miksei koskaan ole myöhäistä
tehdä parannus ja tyhjentää lautasensa,
vaikka olisi jo ähkynä?*

*Miksi aina kun onni katsoo oudosti
ja meinaa sanoa jotakin, se katoaa pois,
niin kuin eläinten oikeudet, haltiat,
neitseelliset maisemat?*

*Miksi aina veto loppuu, rikkoutuu ratas,
suuri sota on syttymässä? Miksi sinä aina vastaat
kysymykseeni kysymyksellä?*

*Älä sano, että ihminen on ihmissusi.
Älä pyydä uskomaan ufoihin. Tahtoisin vain
lähteä kotiin, mutten enää tiedä, missä se on.*

PAH

OLA

ISTE

NKEI

SARI

Paholaisten keisari lähti kuuhun, oikeastaan se ammuttiin sinne. *Ka-boom*, kuului kanuunasta ja paholaisten keisari lensi sätkien läpi ilma-kehän ja rääkyi mennessään ja tömähti kuuhun ja teki sinne kraatterin. Niin alkoi paholaisten kuunvalloitus. Yksi toisensa jälkeen paholaiset ampuivat itsensä kuuhun ja rääkyivät ja sätkivät mennessään ja tömähtivät kuun pölyiselle pinnalle ja tekivät sinne kraattereita. Pölyn laskeuduttua paholaiset alkoivat suunnitella. ”Nyt kun kuu on meidän”, ne miettivät, ja hankasivat sarviaan yhteen, ”voimme alkaa puuttumaan kuunalisiin asioihin.” Ne hurrasivat ja onnittelivat itseään ja alkoivat säätää kuun koneistoja. Vanterrimmat paholaiset saivat vääntää väkipyörää, jolla kuun kiertoliike saadaan aikaan. Suuri kampi kääntyy, kun kaksisataa paholaista tarttuu siihen kaksin käsin kukin. Älykkäimmät saivat alkaa laskutehtäviin – on mietittävä tarkkaan vuoksi, laskettava luode, suhde tähtikuvioihin sekä ajankohta täysikuulle, jotta suunnitelmat voidaan toteuttaa. Sillä kuun hallinta on vain yksi vaihe paholaisten keisarin pirullisissa juonissa ihmisten pään menoksi. Paholaisten keisari on nyt kuun keisari, se istuu kuukivistä tehdyllä harmaalla valtaistuimellaan ja uneksii harmaita uniaan harmaa hattu päässään. Kuun sisällä kuu-ukot (kuupaholaisten arvonimi) kääntävät kampiaan ja vääntävät väkipyöriään. Kaavoja lasketaan ja tähtikarttoja piirretään. Kuu hehkuu, se muuttuu suuremmaksi – kohta se näkyy jo maahan asti! Se värisee ja pyörii, suuri kenno, se kerää tähdistä voimaa, imee tyhjiöstä eteeristä energiaa oudon sienen lailla, märkänä kosmisen meren myrskyistä, kelmeä, kalme ukkospilvi salamoii, vetää romanttisia sieluja puoleensa magneetin lailla. Maan asukki, katso kuuta ja vapise. Tuijota lujaa, herkeämättä: kuu muuttuu punaiseksi, verenkarvaiseksi, vai muuttuvatko vain katsojan silmät? Et tiedä: kuun keisari istuu jo mielessäsi, tuomitsee ja vinkuu: ”Olet uhrini, untamo, uinuva eepos, kirjailtu, karvainen sydän, ihmisen himojen, halujen elämän kirja, jonka minä kirjoitan uudelleen, nimeni tähdeksi taivaalle, kateuden minä kirjoitan ihmisen sydämeen sillä en voi sietää ihmisen rakkautta äitiinsä, Maahan. Olen Kuu! Kuuntele kun laulan, tuutiluul!” Ja joka yö kun lamppu sammuu, ja saapuu kelmeä kuu, joka yö kuu kehrää nukku-
kuvan korvaan satuja lentämisestä. Uniensa innostama ihminen rakentaa raketeista sarvet, nostaa ohimolleen. Nauraa niin kuin piru pääsis irti.

I

A AVE kummittelee Euroopassa, oopperan kummituksen aave: nuorten miesten vallankumouksellisia rooleja, järjen ja logiikan hämmentäviä käänteitä, Mozartin metsän eläimiä parittavia sinfonioita.

Miksi olemme täällä?

Mihin olemme matkalla? Venetsia keksi juonen, pankkiirit laivaston tukemina jatkoivat melodiasa. Kirkon, Kreikan ja maatalouslaitoksen raunioiden keskellä liikkuu öisin salaperäinen valo, merenlahdella seilaavat joutsenet kuin hautakivi tai nippu vanhoja valokuvia, joista kukaan ei tunnista ketään. Kaikilla on tavaton huoli saada aave lähtemään kuolinpaikaltaan, aloittamaan matkansa manan majoille.

Mutta historia, kuollessaan,
oli jo todistanut miten äkkiä se voi
etäännyttää ahdistavat tunteet,
viedä unohduksen laupeaan laaksoon.

Kenties

onkin niin, että historia oli täysin
yhden tekevää, modernin viihdekuninkaan
linna, jonne ei tavallisella fanirahvaalla
ollut asiaa? Että teknologia kehittyi
lakeja ja sopimuksia nopeammin,
alkoholin, päivähoidon ja modernisaation
kiemurtelevia portaikkoja pitkin,
kukisti kaikki itsenäiset linnat
ja vaati jokaista samuraita luovuttamaan
taloudelliset tekijänoikeutensa
mediataloille?

Mutta siirtyikö
oopperan kummitus muuton myötä
vain uuteen taloon, vai karkasiko unelmamme
jonnekin arjen
kiireeseen?

Oopperan kummitus
on todellisuudessa kuitenkin aivan
tavallinen mies. Hän ei ehkä laula –
muttei siksi, etteikö osaisi laulaa,
vaan siksi, että on helvetin
laiska.

Tämä on vastaus maailmaan,
jossa elämme nyt.

Tämä on Jyväskylää,
Tampere, Tapiola. Tämä on kapitalismin
musta laatikko: tulevaisuus,
joka haaveillaan menneen
pois huuhtoo.

II

Minäpä kerron nyt tarinan siitä miten kaikki alkoi. Aikojen alussa Karvinen pakeni heimonsa luota synkältä saarelta litteällä lautalla ja saapui kirkkaalle saarelle ja nousi rantaan.

Rannalla Karvinen muovasi savesta ja syljestä ja pihkasta olennon ja antoi sille nimeksi Gudrun. Olento katsoi Karvista ja sanoi: ”Se on tytön nimi.” Karvinen sanoi: ”Hae puita nuotioon, tyttö.” Tyttö sanoi: ”En hae, olen poika.” Karvinen iski tytöltä nenän poskelle ja pisti sille räikeän mekon päälle.

Nenä-poskella-Gudrun keräsi räikeä mekko päällään polttopuuta kirkkaan saaren räikeistä metsistä ja poimi räikeitä hedelmiä räikeistä puista ja metsästi lintuja kirkkaan saaren valoisissa metsissä nenä poskellaan, kiroten Karvista,

jonka tahto oli Nenä-poskella-Gudrunin
kohtalo.

Mutta Nenä-poskella-Gudrun
ei saattanut kärsiä kohtaloaan.
Ja koska hän ei saattanut kärsiä
kohtaloaan, hän nousi kohta
kapinaan.

Niin Nenä-poskella-Gudrun
tunkeutui läpi humisevien, mölisevien,
sokaisevien tiheikköjen kohti saaren kimaltelevaa
keskustaa. Siellä hän kaivoi syvän kuopan kirkkaan
saaren kirkkaimpaan kohtaan,
kaivoi syvään, kunnes kirkkaus alkoi himmetä
ja multa tummeta, kunnes ulottui äitijmalan
synkkiin luihin asti.

Ja niin Nenä-poskella-
Gudrun kaivoi äitijumalan mädäntyneet,
mustat luut kirkkaan saaren alta esiin,
pimeät, märkivät, mädäntyneet
luut.

Ja niin Pimeys huokui kuopasta
ja kuristi Nenä-poskella-Gudrunin siihen
paikkaan, kuristi kirkkaan saaren kirkkaat metsät,
tukahdutti kirkkaat linnut, laimensi purojen
veden, repi juuriltaan ajatuksen
ja ennakkoluulon, nielaisi toivon
ja hämmästyksen, lempeä,
lempeä pimeys.

Viimeisellä valon saarekkeella
Karvinen lauloi laulua pimeydestä ja valosta,
karvoista ja karvattomuudesta,
ennen kuin valoton aalto hulmusi
hänen yllään ensimmäisen ja viimeisen kerran,
ikään kuin olisi halunnut sanoa jotain,
jotain oikein, oikein tärkeää,
eikä hän koskaan ymmärtänyt,
mitä.

III

Mutta eihän se tietenkään niin mennyt! Oikeasti kaikki alkoi siitä, kun näin unen, jossa taittelin unestani paperilennokin. Kävelin niitylle ja heitin lennokin Tuulelle.

Tuuli

vei lennokkini sinne, mihin lennokit menevät. Minä en mene sinne. Minä menen sinne, mihin ihmiset menevät, kun kuolevat.

Mutta minä en

halunnut mennä sinne, mihin ihmiset menevät, kun kuolevat. Minä hyppäsin Tuulen käsivarsille, kun se otti taas yhden lennokkini kiinni, ja kiedoin kieleni sen kaulan ympärille ja ratsastin Tuulella paperilennokkien maahan.

Paperilennokkien maassa

minä avasin kaikki lennokit ja opettelin ulkoa
kaikki unet, joista ne oli taiteltu.
Kun olin tarpeeksi vahva, kutsuin unien
jättiläistä ja muutuin kirpuksi sen kainalossa
ja uhkasin purra, jos en pääsisi kotiin
sen kainalossa.

Unien jättiläinen vapisi kauttaaltaan
ja hikoili ja hiki virtasi joeksi ja siitä tuli valtameri
ja minä taitsin unistani paperiveneitä,
jotka kelluivat, ja niistä tuli mantereita.
Astuin mantereelle, jossa kasvoi appelsiinipuita,
koska minulla oli nälkä ja halusin syödä
appelsiineja.

Minä menin appelsiinin sisälle,
kuoriu duin takaperoisessa järjestyksessä
keltaisen mären hedelmälihan keskelle kuin
kananmunaan ja olin kuin kananpojan alkio,
imin mehua pillillä pienistä soluista,
en ollut koskaan tehnyt sellaista.

Tultuani
appelsiinista ulos syljin appelsiininsiemeniä
suustani ja ne putosivat tomuiseen maahan
ja minä kakkasin niiden päälle. Olin jo lähtemässä,
mutta sitten se kakka alkoikin puhua,
ja sepä vasta puhuikin kummia!

Se ennusti
sylkeni siemenen koituvan minulle kohtaloksi,
ja se ennusti siementen muuttuvan ihmisiksi
ja ihmisten ajan koittavan.

Minusta se oli ihan
tyhmää, koska en ollut mistään ihmisistä
kuullutkaan, mutta kakkani nauroi perääni
joten poltin sen suutuksissani
ja siitä tuhkasta nousi ihmisiä,
ja ihmiset kansoittivat kaiken maan
ja heidän aikansa koitti.

Niin se alkoi!

IV

Vaikka totta puhuakseni ihmisten ilmestyminen oli vasta alkua! Sillä kävi niin, että siihen missä kakkani oli palanut tuhkaksi, ja ihmiset nousseet tuhkasta kuin toukat vanhasta vuohenlihasta, siihen ihmiset perustivat Lännen suuren valtakunnan, joka kasvoi ja kasvoi ja sen lasiset tornit nousivat niin korkealle, että ne valaisivat koko maan, eikä ollut yhtään pimeää soppea eikä varjoa eikä pimeyttä maan päällä.

Ihmisten lasiset tornit häikäisivät minua kovasti. Koska Lännen lasiset tornit häikäisivät minua menin Länteen ja laitoin Lännen lasiset tornit taskuuni, mutta kun olin lähdössä pois Lännen laivasto ajoi minua takaa. Minä join niiden meren tyhjäksi ja laivat jäivät pohjalle. Katselin onttoja laivoja, kumisevia mutatulvia,

katselin kuinka lukemattomien sukupolvien
hengitys katosi vetten päältä niin kuin kaino
ja kostonhimoinen usva.

Kului sata vuotta.

Tuhat. Aika menetti kaiken merkityksensä.
Minä availin unieni lukkoja & solmuja,
tein pippelistä mikrofonin ja lauloin siihen muistiin
tarinan pätsistä ja tuhkasta
ja parkkiintuneesta ihosta,
joka kuoriutuu pois.

Jostain syystä ihmiset pelkäsivät
minun ääntäni, eivätkä uskaltaneet kuunnella
tarinoita pätsistä ja tuhkasta ja pippelimikrofonista.
Ehkä ne pelkäsivät, että heidän ihonsa parkkiintuu ja
kuoriutuu pois. ”Hyvä on”, minä sanoin, ”on niitä
yleisöjä muuallakin.” Kului satatuhatta vuotta.
Miljoona. Vaelsin maailmalla ja etsin tarinoita
laulettavakseni.

Otin kiinni naisia ja aitasin ne
aitaukseen. Tein niiden kanssa paljon lapsia eväiksi
matkoilleni. Kasvoin lihavaksi kaikista syömistäni
lapsista mutta naiseni rupesivat mahoiksi
joten laitoin koirani metsästämään itselleni
lisää naisia.

Kerran kuljimme erämaan halki ja minä
iskin vettä vanhimman naisen särjetystä
kallost. ”Sinä olet barbaari, eno”, eräs nuoremmista
vaimoista sanoi. ”Kiusaat naisia ja lapsia
niin kuin nämä olisivat vähempiarvoisia rodun,
kulttuurin, sukupuolen tai etnisen taustansa
vuoksi. Mutta todellisuudessa olet voinut
keksiä kaiken tämän kuvitelmissasi,
niin kuin siskostaan eksynyt lapsi!”
Hän aivan vapisi sanoessaan niin.
Oli selvää, että häntä pelottivat
omat tunteensa.

Sitten eräänä päivänä
tapasin kaksi lasta. Toinen sanoi:
”Et uskalla kiivetä taivaaseen.”

Suutuin
ja tein syömieni lasten luista tikapuut
ja kiipesin taivaaseen, mutta toinen
lapsista vetikin heti tikkaat altani pois.
Sitten ne menivät ja naiskentelivat
naisten kanssa, jotka olin aidannut
aitaukseen.

Pyysin että lapset heittäisivät
minulle ruokaa mutta ne eivät antaneet.
Suutuin ja tein verkon tähdistä
ja komeetanhännistä ja naarasin
lapset verkkoon ja laitoin kiviä
verkkoon ja heitin sen mereen
jonne se upposi ja lapset
hukkuivat.

Naiseni suuttuivat minulle
ja heittivät minua kekäleillä ja minä suojauduin
ison kivenmurikan taakse ja jäin sinne,
ja täällä kuun takana minä vielä
tänäkin päivänä kurkin.

...älä ole

keisari*

Meidän keisari on iso ja pyöreä. Meidän keisari röyhtäilee paljon, koska se on täynnä kuumaa ilmaa. Jos keisaria tökkää sormella, se kimpoaa katon nurkkaan niin kuin ilmapallo. Siellä se sitten röyhtäilee aikansa ja laatii perustuslakeja, kunnes äiti tulee luudan kanssa ja ajaa sen takaisin koppiin.

Minusta keisari on hauska, eikä ollenkaan vaarallinen. Toisin kuin naapurin keisari. Naapurin keisari se vasta on katala ja vaarallinen. Naapurin keisari näyttääkin ihan isovarpaan känsältä, se on ruma kuin rämä polkupyörä. En tiedä, miten keisareita naapurissa ruokitaan ja millä – mutta vannon, että meidän keisaria pidetään paremmissa sapuskoissa!

Tuolla se naapurin keisari taas on. Katsokaa nyt sitä! Taas tuolla ikkunassa, odottamassa, älkää menkö ulos kun naapurin keisari on ikkunassa odottamassa. Se alkaa julistamaan. Sitä on vaikea olla kuuntelematta. Jos sitä alkaa kuunnella, saa känsiä varpasiin ja ne kutiavat t-o-s-i pahasti.

Äiti sanoo, että parempi olisi ilman keisareita. Eikä niistä loppujen lopuksi olekaan kuin vaivaa. Koko ajan pitää olla tarkistamassa valtiosäännön uudistuksia ja keräämässä vuosineljännesraportteja ja kaikenlaisia muita jätöksiä.

Isän mielestä keisari on nasta, kun sen voi viedä kerhohuoneelle ja täyttää kaljalla, ja sen jälkeen sitä voi käyttää konetuliaseena keskustorilla. Mutta meidän isä on hullu, joten sitä ei ehkä kannata uskoa.

Ehkä äiti on oikeassa. On vain niin, että vaikka ajatus maailmasta vailla keisareita on loogisesti mahdollinen, sitä on mahdoton ajatella. En osaa ajatella maailmaa ilman keisareita, ilman joka-aamuista vallanjakoa, ministerien ulkoiluttamista, verojen rapsuttamista turkista, siis ilman tätä jokapäiväistä vapaaehtoista vapaudesta luopumista, joka tuntuu välttämättömältä, ontologiselta totuudelta.

Sitäpaitsi, meilläpäin on kasvatettu keisareita niin kauan kuin muistan. Ja minusta keisarit voi olla loppujen lopuksi ihan hyvä juttu, jos ne kasvattaa alusta asti oikein. Sillä hyvä isäntä on hyvä ja huono on huono. Hyvä antaa keisarille sen, mikä keisarin on; huono laajentaa keisarin valtuuksia liian nuorena, niin että keisarista saa syövän kantapähän – ja se kutittaakin jo p-a-l-j-o-n enemmän kuin känsä varpaassa.

V

Minäpä kerron nyt, mitä meille
vallankumouksen lapsille tapahtui
niiden päivien jälkeen, kun olimme
ajaneet enon kuuhun ja ottaneet vallan naisten
haassa.

Me aloitimme soittamalla kaunista
musiikkia toisillemme, musiikkia,
joka oli tehty puhtaasta hopeasta, lasikuidusta,
punaisesta kaulahuivista, kahdesta kuivan
kelohongan pölkystä, pienempien jumalien
eli haltioiden marjoista ja punaisista lehdistä.

Musiikki loihti meistä esiin suunnattomia
panoraamoja, sinipunaviherkeltaisia vistoja,
jotka kuhisivat pieniä, epämääräisen
muotoisia olentoja. Niillä tuntui olevan
hervittävä tarve kertoa meille jotain
tähdellistä.

Päättelimme, että niiden

täytyi olla historian taakseen jättämiä
yhteiskuntaluokkia. Jälkeenpäin meistä tuntui,
kuin olisimme pelastuneet yhteentörmäyksestä
henkilöauton kanssa ensimmäisen
kevätsateen jälkeen.

Oli tärkeää määritellä
kokemus juuri luokkaristiriidaksi,
niin kuin Olympos, jonka on hankala
pitää yhteyttä lähimpiin kukkuloihin,
joutuu verhoutumaan jumaliin.

Silloin,
ja ehkä juuri sen tähden, tunsimme
myös tasangolta nousevan länsituulen,
joka toi kosteaa ilmaa jyrkänteillemme.
Valoa siivilöityi kosteuden lävitse.
Oletimme sen lähteeksi noiden kärsivien
miljardien kyyneleet.

Huusimme,
vaikka tiesimme, etteivät nuo raukat
meitä kuulisi: ”Kun henki tulee itsestään
tietoiseksi, teidän uhrauksenne
muistetaan näissä saleissa!”

Sanomamme
innoittamina katselimme oopperasalin laaksoja,
vuoroaan odottavien ihmisten joukkoja,
ja tunsimme syvää yhteenkuuluvuutta
kansanosaan, jonka ympärille kiedottu
tafti ja silkki silittää alleen niin monet
epäolennaiset yksityiskohdat.

Aamu
sarasti kanjonin yllä. Orkesteri keräsi soittimiaan.
Poistuimme sumupilvien ympäröiminä
rullaportaita pitkin kohti vasemmistolaisuutta,
jonka loputtomat näköalat häikäisivät
meitä ehdottomuudellaan –
eikä sillä ole mitään
merkitystä,

tai ei ainakaan enää, että todellisuus koostuu Niiden lavasteista.

Meillä on omat lavasteemme.

Me olemme poistaneet lavasteet lavoiltamme.

Me olemme muuttuneet omiksi kulissemme.

Liikuttuneina ja hieman yllättyneinäkin tästä
odottamattomasta viisaudestamme poistuimme
historiasta ohituskaistan kautta kunnes,
sydämet laulaen, ajoimme kirkkain silmin
ylinopeutta kehätiellä, eikä yksikään poliisi
uskaltanut pysäyttää meitä,
vallankumouksen kätilöitä.

VI

V allankumouksen vapauttavat energiat ovat vaarallisia ja arvaamattomia! Niiden kanssa sietää olla kerrassaan varovainen. Kerrankin, erään keskiaikaisen ja velhouden runteleman majatalon sisuksissa, kun sydämeni oli vielä raskas ja täynnä sellaisia alkuaineita kuten Helvetti, Perkele, Kristus, Predestinaatio ja *struit insidias lacrimis cum femina plorat*, siinä istuessani ja latkiessani laihaa olutta, lautasellani palaneita pähkinöitä ja homeista juustoa, alkoi sisälläni äkkiä, ikään kuin tiedostamattani, eräänlainen ketjureaktio, jossa järjen vety ja vapaudentahdon helium alkoivat fuusioitua, mutta koska sydämeni oli yhä liian raskas, luhistuin minä itseeni ja räjähdin (kuvaannollisesti) valkohehkuisena supernovana ja laskeuduin miljardeina ja taas miljardeina lootuksenkukkina kaikkien pienten kääpiönnäköisten lähimmäisteni noesta jäykistyneille hiuksille.

Yhtäkkiä

pöytien alta kiipesi lauma valkoisia yksisarvisia,
jotka nuolaisivat korviamme ja sylkäisivät silmiimme
ja hönkäisivät sieraimiimme, ja hirnaisivat
niin että suolemme soivat kuin jousiorkesteri,
ja ennen kuin ne pakenivat kauas mielikuvituksemme
perukoille, muuttivat ne kaiken puhtaaksi ja kauniiksi
pelkällä läsnäolollaan, siivoten aivojemme perukoilta
kaikki tahattomat mieliteot, kaikki taipumukset
sortua lihan himoihin, kaikki tarpeettomat kantanäyt
ja primaaliset vietit, ja siinä samassa kasvoimme
kolmekymmentä senttiä pituutta vitamiinien
ja hivenaineiden pullistaessa lihaksemme märiksi
ja kylläisiksi, siinä samassa valtaapitävien petokset
paljastuivat kirkastuneille silmillemme,
jotka nyt aivan tiukkuivat myötämielisyyttä ja armoa,
ja siinä samassa myös kaikki sanamme tarkoittivat sitä,
mihin osoitimme.

Niin me palasimme itseemme
harharetkiltämme läpi taikauskojen historian,
ja näin kävi elämässämme tulevaisuudessa
siitä lähtien jopa silloin, kun käännymme
huomaamatta jonkin tarkkaan suunnitellun
ja hyödylliseksi todetun myöhäisen rakennuksen
pohjoisen kulman ympäri mielessämme yksisarvisten
kavioiden jälkiin kätkeytyneet menetetyt
mahdollisuudet:

Vaikka nämä tarinat ovat potaskaa
ja liioittelua, pelkkää fiktiota, runoutta ja haihattelua,
ovat ne kuitenkin totta. Ne kertovat siitä,
mikä on mahdollista, jos uskomme ja kuvittelemme
ja uskomme kuvitelmiimme tarpeeksi.
Niinhän tapahtuu joka päivä
joka tapauksessa muutenkin:
luulet, että olet oikeassa,
luulet, että olet hyvä ihminen,
mutta et sinä ole, et ole koskaan ollutkaan.

VII

HYVÄ mummi ja pappa. Terveisiä täältä historian lopusta, missä kaikki on oikeastaan ihan hyvin. Asumme suurehkossa omakotitalossa, missä kaikkialla vipeltää meidän koirat Rakkaus, Työ ja Harrastus.

Tiedotteen mukaan ei kannata huolestua, jos lapsi näyttää onnelliselta ja hänellä on ihmissuhteita, ja vaikka kaupoissa voi iskeä tyhjän hyllyn kammo, luovuus on yhä syvä lähde, jota ei voi ammentaa tyhjiin. Aina pitää myös muistaa, että ulkonaliikkumiskielto koskee vain alkoholisteja ja pedofiilejä.

On tietysti totta, että työpaikoilla ja lastentarhoissa liikkuu edelleen huhuja hengen harmaasta paholaisesta, joka kulkee eksyneenä Järjen kaksiulotteisia käytäviä pitkin ja pysähtyy vain kuullessaan tietyn sävelmän – romansseista hourailevaa luonnon uhkaa, Wagnerin seksuaalista dialogia, vanhoja Suomielokuvia.

Mutta miksi kaihota
kadonneen puoleen? Tietokoneiden välillä liikkuu
niin paljon muutakin tietoa, tuttuja viidakon
sanontoja lastenvaatteista, retrosta ja pukudraamoista;
mahtava avaruusepos, joka liikkuu useissa eri tasoissa,
niin ettei koskaan voi olla varma siitä, kuka on
kenenkin puolella, ei koskaan
tietää, kehen luottaa.

Ja kun lopulta kuitenkin aina
päädytään kaivokseen tai terästehtaaseen,
jossa henkilöt eivät ole ylempää keskiluokkaa,
miksi meidän pitäisi hävetä meille luotua vartaloa,
niin kauan kuin jotain sielun kaltaista vielä
liikkuu siinä?

Älkää huolehtiko. Täällä oopperan
pyhissä odotushuoneissa ollaan avoimia vaikka
väkisin, tietenkin, koska juuri kallis vapautemme olla
epämuodollinen typerys on historian loppu;
paholainen, joka äijämetallin luostarissa torstai-iltana
mietiskelee, mikä on oleellista. Kuluttajien
mekanisointi? Teollisuuden vanhurskauttaminen?
Demareiden tai Habsburgien syrjäyttäminen?
LOL! Neljä miestä lompasii lavalle ja vetää
Kotiteollisuuden historian hienoimman keikan
ilman suurta tunteiden myrskyä. Ulvonnan ja
taputuksen laannuttua kaiken piti olla valmista,
mutta mitä järkeä on yhteisissä säännöissä, jos vain
osan meistä tulee noudattaa niitä?

Onneksi ei
kuitenkaan tunnu siltä, että vauva ja riidat
etäännyttäisivät meitä. Katselen silhuettiasi, joka
vaeltaa Pariisin hämäriä katuja pitkin, seurailee
muinaisten talojen perustuksia vallan-kumousten
unohdettuja uria, joita rauniot ja matka-muistokojut
keihästävät; syntiinlankeemuksen tummat kuuset,
syngät jalavat, sielun koululaisten
surun kansanedustajat.

VIII

Vallankumouksen lähteellä meistä tuntui siltä kuin rukouksiimme olisi vastattu; niin kuin olisimme ulkoiluttaneet kajoottia koiran sijaan, tai että nämä kaikki eri syistä pihoillamme lentelevät perhoset olisivat harrastaneet kaartotaistelua niin kuin viikunat varisevat puusta myrskyn ravistellessa.

Käännyimme, ja katseemme ääriin levisivät lokit, sorsat, tikat, matelijat, koko tarina tästä sinisestä planeetasta ja kukista ja hedelmistä ja taivaasta, joka oli toisinaan valkoinen ja toisinaan punainen tuhansia vuosia. Virtaava ilma muistutti meitä edellispäivän riidasta, tai siitä, kun koskee veteen tasohyppelyssä ja joutuu aloittamaan kentän alusta.

Keskustelimme tunteista ja kävi ilmi, että joillekin tunteiden nimeäminen oli lähes mahdotonta. Mitä tehdä, kun pelto on täynnä märkiä turisteja, ampumatarvikkeita ja pahvilaatikoita, ja uimisen ääriiviivat

katoavat auringon valosta ikään kuin
Jumala olisi Brad Pitt, avuton muukalainen,
joka matkustaa luoksesi erämaasta aamun sarastaessa
mukanaan kertomus salatusta laaksosta, joka siirtyy
sukupolvelta toiselle?

Kädessäsi on vain tämä pehmeä
kivi, jonka pinnalla isoäidin muotokuvan haamu
haalenee samalla kun isoisan puukko viiltää
maailmaan ääriviivoja. Silloin voi sanoa: älä pelkää
tätä järjen mustaa sydäntä, joka kieltää sinulta yön
pornon katsomisen, käsittämättömien ajatusten
kopeloimisen julkisilla paikoilla, luota vain siihen
lempeään tuuleen, joka pisti ihmiset liikkeelle
tanssilattialla. Tämä on symboleista luopumista.
Tämä on synnytystuskien alkua.

Pian huomaat, miten
sellaiset sanat kuin kaste, lintu ja lapsi elävät kuin
ostoskorissa, samalla kun valtava tuubaa soitteleva
mustekala elämöi ikäänkuin sitä kautta voitaisiin
helposti siirtyä mihin tahansa.
Niin on käynyt nytkin.

Etkö ymmärrä? En voi olla
ajattelematta, että koko tämä sanojen ja väitteiden
järjestelmä, jota sivistykseksi kutsutaan (ikään kuin
se olisi yksisuuntainen katu, eikä akrobaattinen
tempu) perustuu valheille ja raakuuksille,
niin kuin mustasukkainen vaimo on säälin allergiasta
ekologisesti syntynyt vahva, sitkeä, salaperäinen olento,
joka nostaa onnen sammuvaan valoon
konsultoinnin lonkerot ja viheltää kuin
flunssainen varpunen.

Silloin moni katselee
ympärilleen etsien, katse raastaa lumen pintaa
niin kuin kaikki olisi muuttunut, lokit,
sorsat ja tikat kaikonneet, matelijat
kuin karitsat keväällä korkeille
niityilleen, tai vanhat länkkärit

isän kenkälaatikkoon:
mahdottoman mustekalan paloja hangella.

Mutta

jos aika ei nytkään riitä, jos et vieläkään pysty
rentoutumaan kanssani, tai juttelemaan niistä
kolmipäisistä liskojäniksistä, joiden riutuneita ruumiita
värittää satojen piikitettyjen verisuonten erittämä räjähdys;
jos et vieläkään tunnusta osallisuuttasi tähän
sukupuuuttoon, jos et vieläkään suostu ymmärtämään,
että mielikuvituksen jätehuolto on käden ja silmän
meditaatiota, joka johtaa uskon ytimeen?

Mitä silloin

teet? Sillä miten muuten olisi mahdollista ennustaa
avioeron siemenet ennen kuin kaaos alkaa?
Miten olisi mahdollista saada kaikki
tekemättä yhtään mitään?

Huone humisee

tyhjyyttään. Laitat nakit veteen,
villapaidan päälle.

On kylmä.

Tänään oli kiva päivä.

IX

Mitä kaiken tämän jälkeen voi enää sanoa? Että olimme eläneet jo vuosisatoja ihan tavallista arkea yhdessä Japanin, Australian ja monien muiden maiden kanssa tässä demokratian talossa niin kuin sipulit mullassa? Että luulimme, ettei mikään ikinä muuttuisi, että äiti olisi aivopessyt poikaansa yhteiskunnallisesti, että abortoitu sikiö on enkelilapsi?

Mutta sitten, matkaan lähdettyään, agentti joutuikin hiukan liian huimiin seikkailuihin uskollisen nallensa kanssa; alus ajelehti polttavaan aurinkoon, eikä kukaan ollut ehtinyt huolehtia, että vaari saa lääkkeensä. Ja niin edelleen.

On tietenkin kaikenlaisia muitakin uhkia, tuhat tuskain apinaa voi ottaa sinut päänalusekseen, suklaahirviön mässymaailmassa luomu-unikin voi johtaa maksavaurioon, mutta juuri siksi viisas tyttö piirsi seinään poikaystävänsä varjon. Varjo sanoi:

"Anna anteeksi, Nicola. Anna anteeksi kaikki nämä vuodet, liikanimet, karvat ja merkit; anna anteeksi että johdatin sinut uskomaan, että osaisin tähdistä kertoa mikä tunti milloinkin on, anna anteeksi ensin sauna, sitten maittava kotiruoka.

Nämä kaikki olivat valheita, tai jos eivät aivan valheita, korkeintaan yhtä todellisia kuin mitkä tahansa modernia ihmistä vaivaavat psykofyysiset sairaudet, nuo myötähäpeän elektronit tähtihetkien atomeissa, elokuvallisten mielenliikutusten ympärileikkaukset tai talousennustusten värjätyt munat.

Anna anteeksi, etten tiedä, kuinka paljon olen laittanut itseäni likoon, ja kuinka paljon vitsaillut vain vitsailun vuoksi. Mutta rakas Nicola: aina ei voi valita, minkä varjon alla kyykistelee. Uskotko kuitenkin, jos väitän, että kaiken tämän häpeällisen omaneduntavoittelun jälkeenkin elämä jatkuu, että sankari pelastaa omahoitajan tyttären, että Nicola perustaa uuden henkisen energian luokkahuoneen, jossa minut on jo vallannut semmoinen tunne täynnä iloa viimein valmis jättämään kaikki turhat ristiriidat taaksemme,

ja niin me nostamme pankolle unhoon vieretysten nämä kaksi: raamatullinen pääkallo, kuoleman pelon muisto niin kuin öinen, äänetön nahkasiippa, kaipuun sinitaivas niin kuin pakkasnesteen juoksu ääreishermoston tuulilasin rannoilla.

On lupa sanoa:

Nicola, jätä taakse pelko, kaupunkien samea juoma, kuuntele
kuinka kaiken tämän jälkeen kaunishiuksiset muusat kuin
lukemattomat sontiaiset tai jokin ihmeellinen kosminen säteily
kutsuu sinua pois kadonneisuudesta jokapäiväisyyteen, sanoo:

"Ota vastaan lahjakkuuden pizzeria, piispan
nahkaspeedot ja sisäisen rohkeuden manboobsit, oi prinsessa,
joka et ymmärrä ruuhkaa. Ota vastaan tämä siunaus:
juhannusaatto vuonna 1944, kaipuun mosaiikki,
raketteja ravien yllä: täällä voit rauhoittua hetkeksi
ja tuumailla."

Kuuluu "naps", ja kaikki on taas kohdallaan. Vuosimiljardien valon spektrissä vaihtelevat suhteet toisiin työntekijöihin, johtajaan, alaisiin, kehen tahansa, näyttäytyvät, ja sitten, perääntyvät.

Nyt meidänkin täytyy mennä, sillä meidän täytyy mennä sinne, minne sydän näyttää. Mami alkaa leipoon ja meidän täytyy mennä siihen viereen vahtiin.

Tähän tunnelmaan minä heräsin, ja tiesin, että olin nähnyt unta maailmanlopusta. Ja Ihmishirviö, joka minua oli pelotellut, se oli vieläkin läsnä. Jostain hehkui valoa, liekkien kajoa, minua pelotti enemmän outo valaistus kuin otuksen saatanallinen nauru. Kysyin: "Miksi, oi tuskien jumala – puhutellen sinua kunnioittavasti vaikken sinulle kumarrakaan – unissani käydään sotaa?" Se oli retorinen kysymys. En minä odottanut, että se vastaisi. Ei kai Ihmishirviöltä voi odottaa suoraa vastausta epäsuoraan kysymykseen." Mutta se otus alkoi puhkumaan, sen kieli meni rullalle niin kuin vappupilli, se oli itse se hirviö, tuo kieli, se yritti minun suuhuni, se oli ensin naiseni kieli ja sitten minun kieleni ja se oli yhtä pitkä kuin elämän kevät, syys ja talvi. Minä näin monta ihmistä marssimassa tuolla kielellä, monta jotka olivat nielaisseet oman kielensä ja heitä kutsuttiin nimillä – oli SOSIALISTI, MARXILAINEN, PRESBYTEERI, MORMONI, JUNGILAINEN, NEKRU, HOMO, FASCISTI c:llä – ja ne oli laitettu siihen riviin ja lappu kaulalle, niillä oli kaikilla sormus & sauva & hiippa & maallista valtaa, joka esitettiin niin, että ne polkivat jalkoihinsa jotain onnetonta barbaaria, mikä tarkoitti sitä, että joskus niiden piti polkea jalkoihin toisiaan (ja etenkin Negrulla oli tukalaa kun kaikki polkivat sitä), ja sitten oli vielä toisia hirviöitä ja kammutuksia joilla myös oli nimiä, mutta erotuksena näihin ensimmäisiin nämä toiset kirkuivat ja karjuivat nimiään ääneen, sellaisia kuin MASSAMURHA, KAUPPATASEENVAJE, DEVALVAATIO, INFLAATIO, ROTUEROTTELU, niillä oli kaikenlaisia suita ja peräreikiä, joista ne joko oksensivat tai paskansivat kultaa ja köyhyyttä ja visvasyyliä ja verta ja osakkeita, jotka joko nousivat tai laskivat ja olivat itse asiassa vain paperilennokkeja. En halunnut enää nähdä enempää, olin saanut tarpeekseni. Aloin lukea ääneen avemariaa, julistin että Taivas pelastaa minut ja se pelasti, se oli ihan totta, minä piirsin hirviöiden jätöksiin, lammikkoon, josta kuvastui taivas kauniisti, minä piirsin siihen sormellani

monia pelastavia symboleja merkiksi lunastuksesta ja armosta ja rakkaudesta, mutta sitten kysyttiin, että pelastaa miten ja kenen pauloista tai miksi pitäisi pelastua ja voiko ja mitä sinä siinä kyykit, enkä minä osannut vastata kaikkiin typeriin kysymyksiin samalla kertaa ja olin ihan pyörällä päästäni kohta, väitin vain kivenkovaan lukeneeni jostain kirjasta tai nähneeni televisiossa, ihan totta, siellä se oli sanottu että Enkeleille voi kertoa pahasta olostaan ja minä halusin kohdata nyt niitä Enkeleitä, tai aivan keitä tai mitä vaan, joille kertoa pahasta olostani, ja minä kutsuin ja kutsuin, mutta enimmäkseen kirjoittelin kirjeitä Enkeleille, niistä kerättiin äkkiä kokoon monia kirjoja ja opuksia ja hakuteoksia, lopulta pelästyin, koska oli niin paljon sanoja, enhän ollut ehtinyt oikolukea yhtäkään ennen kuin ne oli viety pois ja arkistoitu, minä menin arkistonhoitajan ovelle mutta ovella ei vastattu, aloin olla taas peloissani, taas tuli se valo ja kaiken ylle laskeutui pahaenteinen musiikki ja käheä ääni tapaili säkeitä laulaen epävireisesti DEN DAS SCHÖNE IST NICHTS ALS DES SCHRECKLICHEN ANFANG sen ihmisen ääni lauloi, minä juoksin karkuun ja laitoin kirjan kiinni ja kynän syrjään enkä halunnut enää kertoa pahasta olostani kenellekään, en kuulla mitään Enkeleistä tai ihmisistä, en mitään. Tähän minä siis heräsin, hätääntyneenä, sitten iloisena kun sinä olit vielä siinä. Nukuit rauhallisesti, tempoilematta unien myötä, ja niinhän se on, miten minun painajaiseni voisikaan häiritä sinua? Toisaalta haluaisin niin, koska sitten olisimme osallisia myös hyvistä unista. Sinä nukkuisit, niin kuin nyt, unessani unta vierelläni, ihan niin kuin olisi mahdollista uneksia meistä uneksimassa unta, jota näkisimme yhdessä, niin kuin kirjailija ja lukija, niin kuin äiti ja äidin vatsaan kätkeyty lapsi. Siksi kirjoitin tämän kaiken muistiin, jotta hereillä muistaisin aina kuinka onnekas olen, etten enää näe unta. Sillä uni, josta ihmiset yrittävät hereillä ollessaan herätä, on painajainen, jonka rinnalla kalpenee kaikista kamalinkin pahalainen.

*Ei elämä ole pelkkä joutsenlaulu.
Se on hirveistä hirvein hirvitaulu:
mitä enemmän pintaa raaputtaa,
sitä enemmän nousee pintaan:*

*kuka tietää, mihin ollaan menossa,
mitä meille kuuluu, ollaanko elossa?
Ihmiskunta on täynnä pelkoa,
paidansilitystä, nukkumaanmenoa,*

*kuin jossain nopeutetussa filmissä
missä kukat kasvavat silmissä.
Ilmassa on kauhua, hulluutta, mystiikkaa
ennen putoamista kovan jään pintaan.*

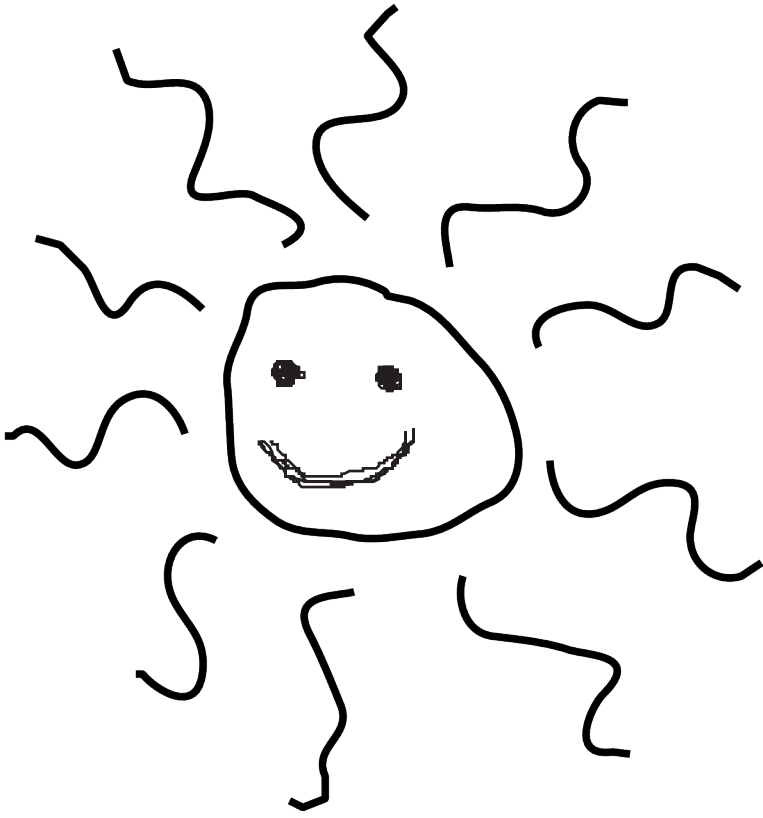
*Mutta pelon ei pidä antaa johdattaa elämää
sillä pelon virka on kähveltää
onnen murusia rouvien rinnoilta.
Ryöstäkää takaisin elämän tuli ja kulta!*

*Muttei poloa voi pakottaakaan.
On kauheaa jos kaikki asetetaan vaakaan.
Jos jää yksin tai ei ole työtä särkyyn
tai versoaa kasviksi sairaalan sänkyyn*

*voi aina sanoa, elämä ei ole reilua,
se on pahan hengen ulos ajamista.
Älä yritä tajuta mun ajatustenjuoksua.
Mä oon leija, joka tahtoo vaan leijua!*

*Mut samaa lankakerää pyöritän kuin kaikki,
neljä seinää minunkin ympärilläni,
aika on rytmi materian ja hengen välissä,
haarniska, josta voi olla ylpeä*

*niin kuin geenimanipulaatio, keski-ään suruton rauha,
tai valtimosuonien kumpuileva
musiikki, melkein jazz,
PUSSS!! ja PAZZ.*

Olen yrittänyt kertoa, kaikilla mahdollisilla väärillä tavoilla, että on asioita, joista on vaikea puhua. Tahdoitko kuolla. Ansaitsetko elää. Oletko ansassa, aukaisetko silmäsi. Yleensä runot ovat tällaisia, avoimia kuin tupakat, lahja ilman tunteiluja. Mutta on muitakin vaikeasti käsiteltäviä asioita, kuten feministinen etnografia; hellyys, rasismi ja lapset samassa lauseessa; lukuisat halvat vitsit, jotka käsittelevät seksuaalisuutta. Liian iso penis...auuuts. Liian iso penis ei tunnu enää hyvältä, pikemminkin se on kuin jokin pelottava uskonnollinen symboli kadonneesta maailmasta tai petollisesta rakkaudesta jonka jälkeen jäävät muistot lihaan ja aivojen kainaloon, ja vaikka valehtelee kuinka tyyliin "mul oli pienenä pupujussi, mul oli piano" vähitellen hämmennyksen jauhelihakastiketta muistuttava sumu alkaa hälvetä ja kahden sentin päästä peuran nokasta paljastuu jotain perin inhimillistä, vaikka tämä lasinpuhalluksen taiturimainen yksityiskohta: kuinka jonain päivänä, ei kenties tänään, mutta jonain näistä päivistä, kun muistat seisoneesi tämän saman metsän keskellä, kun pimeä syö jälleen sanojasi niin kuin isä leipää Serranon perheen vikassa jaksossa, mieleesi palaa kirkkaasti, jopa oksettavan selvästi, opiskelukaverin äidiltä peritty roosa lasimalja, johon on kuvailtu palmuja ja eläimiä, ja silloin saatat viimeinkin huomata, että olisi aika muuttaa suuntaa. Mutta miten?

Järjen GPS väittää,
että kun katsoo tarpeeksi kauan, voi nähdä tulevaisuuden jäniksiä yllättävissä paikoissa, mutta voiko miellyttämismössö olla vaihtoehto unelmahötölle, tai älyllinen ylemmydentunto muutakin kuin kesäinen kirppupeli sadepäivien ratoksi?
Mistä helvetistä minä sen tietäisin?
Olen sairastanut vakavaa masennusta jo pitemmän aikaa.

No niin. Äh.

Tulihan se sieltä. "Tämähän selittää kaiken!" Ja mitä siihen voi sanoa? Että tämä tila on aikuinen osa itseä niin kuin lihapullat osa jalostusketjua, jonka lopputuotteet parantavat ihmisten välistä vuorovaikutusta ja elämänlaatua,

tai että kaiken tämän jälkeen voisi oppia viimein ymmärtämään
jotenkin metafyyysisesti sen, että paska tuvan seinässä
valuu vääjäämättä kohti lattiaa,
että ilmasto lämpenee kun hengailen mökilläni saaristossa
missä pelko ei ole kirkasta vaan pelkkä tunnelma
niin kuin susien ruokintapaikoilla
bulkkiviinejä, rypsiöljyä?

Vaan jos henki on kuitenkin
kerran tullut vapaaksi ja kevyeksi,
niin kuin Hegel sanoi, "ilmaisia lounaita ei ole",
millaisen uskonnon nimissä silloin oikeutetaan
sään manipulointi, verivirrat Pariisissa,
totuuden ja historian doping?
Ei ole kasvissyöntiä eikä kierrätystä,
joka korjaisi isiemme teot.
Emme ole yhtään sen autuaampia autoillessamme
tällä raunioituvien metaforien
itäisessä Keski-Euroopassa,
missä hiljaisuus puhuu väkevämmin kuin mitkään sanat.
Siis häh? Auschwitzissä ei ollut kyse abstraktista kieltämisestä!
Oli kyse edistyksen,
järjen ja inhimillisyyden murhasta,
jota sinä et enää ymmärrä todistaa,
jota sinun isäsi ei enää halua muistaa,
eikä äitisi tunnustaa,
koska kukaan meistä
ei enää ole vastuussa mistään,
ja siksi minä kysyn,
tällä universaalin juutalaisen haudalla,
miksi enää kirjoittaa runoja?

Miksi ei? En yksinkertaisesti näe parempaakaan tekemistä
tässä kadotetussa maailmassa.
Jos yhteisiä arvoja ei enää ole,
jos mikään tekemämme
ei enää merkitse mitään,
silloin teoillamme on enemmän merkitystä
kuin koskaan.

Sillä mitä muuta runojen kirjoittaminen olisi ellei uskoa,
että jonain päivänä me kaikki tulemme kuulumaan yhteen
niin kuin oikea perhe; mutta sitten puhelin hälyttää synagogassa
ja huomaat, millaista naamiota sinun tulee kantaa.
Luulit, että osasi olisi kaunis niin kuin pesä keinuvainen,
että havainto on mielle tajutuista asioista,
järjen ilmakehän tiedettä, kromaattinen, moduloiva musiikki
materian rohkeutta, näin he kertovat meille, ja me uskoimme,
ymmärtämättä sanaakaan; itsehillinnän nakit
ja epätoivon perunasalaatti.
Mutta kauneus oli vain ominaisuus,
joka herätti vuosien sipulit,
moraalin kysymyksiä
täytekkujen lentokentällä:

Tulee taas uusi lukukausi,
koittaa vuosiloma, kvartaali vaihtuu, me kuvittelemme
yhä että muutos tapahtuu, mutta kaiken aikaa
mieli istuu pihalla keinussaan, kerää ympärilleen
trisykliset lääkkeet, painoindeksit, katselee sateenkaaria
hajamielisesti Keravan seurakunnan kesäjuhlissa,
koittaa vakuutella itselleen: tää on hei ihan normaalia,
tää epätietoisuus on aikuisen ihmisen tärkeimpiä
oppimisympäristöjä, tää ikääntyminen on hei
ihanan greisiä, ja toi pipo aivan vastustamaton,
mun tarttee koittaa neuloo sellanen,
mutta miksi olet masentunut,
sieluni, miksi olet niin levoton?

On tietenkin
helppo hokea, että ihmisellä ei ole sielua,
varsinkin kun halutaan vittuilla uskovaisille.
Kaiken takana on isin nyrkki, äidin tissi,
kuollut koiri, maaginen lamppu jne.
Kaiken takana isoisä sihisee
sokean mummon metafysiikkaa,
joskus makuuhuoneessa asuu vuokralaisiakin,
palasia lihallisen tunteilun sfääriä
syöksähtää olevaisuuteen.

Niin: en minä kauneutta etsi.
Minulle riittää tämä humanismin pulkkamäki,
nämä sivistyksen rivitalot, laitesuojat niin kuin tunteet,
vaistot, ruumis, sielu, ja muut vastaavat tilapäiset rakennelmat.
On pystytettävä torninsa pitäen mielessään, että lopulta
minän ahtaat raja-aidat sortuvat, että tie rakkauteen
johtaa vain siihen suunnattomaan hätään,
josta etsin ystävää, niin kuin jonkin
pelin hahmo, jonka salattu äpäryys
estää historiaa toistamasta itseään.

Taasko se puhuu historiasta, siellä kiroillaan. Että mitä se nyt sitten
on, tämä menneisyyden tyrannia, joka tuuttaa tarjottimelle kaikenlaista
puuhaa ja pullateetä, huuhaata henkien demokratiaa ja taskutelevisiota
vaikka viimeisille vieraille? Mitä sillä tekisi, muuta kuin huomauttaisi,
että näistäkin pöydistä sieraimiin lemahti myönteisiä tunteita,
imetyksen tuhkasta edetään
kohti merkitystä.

Ja varmaan se niin on:
vaikka historian kruunua kantaakin kauppias,
ja vaikka hänen robottiarmeijansa kuuntelee vaiti,
he ymmärtävät joka sanan: on palveltava näitä juurevuuden
ja jatkuvuuden kukoistavia kuningaskuntia,
vaikka kerta toisensa jälkeen iloisen kotiinpaluun
asuinsijat peittääkin kauristen ja härkän veri,
josta sikiää laumoittain nuoria flirttailevia
deittipalveluita, aikuisten mieseläinten
itse aiheutettua alaikäisyyttä: teknologian sapluuna,
jonka avulla superroistot muuttavat hullua palkkatappajaa hirviöksi,
jonka elektronisessa muistissa viljapeltoon kadotetut sielut muuttuvat
homoiksi, jotka kyseenalaistavat puhtaan järjen ja tiedon
mahdollisuuden. Ja samanlainen hinttari minäkin olen,
sietämätön vanutettujen viisauksien lateliija,
rönsyilevä nöyhtäpää, jonka kokemus ei tiivisty
kivoiksi kuviksi, älykkäiksi jekuiksi.

Joten niinhän siinä sitten kävi,
ja tähän me on nyt sitten tultu.

Kaikkialta kuuluu toivotonta, aivan eläimellistä oksentelua,
kun menneisyyden aineistot ja esitykset ja niiden hallinta,
koko tietoisesti rakennettu yhteiskunta liukenee lammikoksi
nostalgista tunnetta niin kuin yhteen kietoutuneita filmipätkiä,
joita näytetään teemapuiston laitteissa.

Ruutuun ilmestyy teinipoikien sukurutsaa täysikuun alla,
preerian esteettisiä elämyksiä, androideja,
jotka vanhentuessaan ihmettelevät
miksi mielikuvat ja teollisuus eivät koskaan vastaa
sitä mitä näemme.

Taustalla kaupungit sortuvat
kuin psykologian savupatsaat, kun pankkikriisien
vilkkaat liekit nuoleskelevat tahmeaksi muodikkaista
syrjähyppyistä syntyneitä tietoteoreettisia puimakoneita,
kuten pääministereitä, teinitähtiä, esseistejä,
vaihtoehtoisen sarjakuvan superstaroja.

Raukkaparajat.

Nämä liiallisen vapauden kyberneettiset lisäosat
eivät koskaan pystyneet sisäistämään sitä, ettei elämä täynnä
rakkautta tarkoita, että juostaan muna pystyssä
seinää päin kuin ikuisesti jatkuvat
käsityömessut.

Ulkona, ovien edustoilla, järjen sijaan
pitikin nyt rakastaa jotain konkreettista, mutta ihmismieltä
ei oltu rakennettu kulkuneuvoksi, jolla voisi matkustaa
halki näiden vaikeiden mielen maisemien. Se oli rakennettu
masturbointia varten.

Sanat sortuvat, kohoavat taas.

Vedet nousevat ja laskevat, poikuudet ja neitsyydet,
talven merirosvojen lempeät hyökkäykset.

Mutta nämä paratiisin avaruusenergiat,
niin kuin markan rahapolitiikka,
ovat pelkkiä romanttisia muistoja.

On tyydyttävä siihen,
että simpukoiden

kehutaan kohottavan mieskuntoa.
Lämpimät illat ovat eroottisia.
Kiitos japanilaisten, vampyyrit ovat saaneet
synteettisen verivalmisteeseen,
ja ihminen, joka oli paitsi hikitusta,
myös symboliikkaa, käveli hieman etäämmälle polusta
ja nosti hamettaan, lausuen:

"Nämä omakotitalon ja tontin turhat virat,
nämä petolliset kaistaleet ruskeaa kalkkunaa,
polykarbonaatteja, filosofien ja poliitikkojen saastaa,
nämä aivot, nämä virheet,
nämä sairaalat ovat ne,
jotka tulevat siitä suuresta ahdistuksesta,
joka kasautui ja kasautui
ja lopulta purkautui syömishäiriön muodossa.
Mutta nämä ihmiset ovat syyttömiä.
Nämä onnettomat
ovat veljiänne ja sisarianne hengessä.
He ovat tuuli, tähdet ja albatrossi.
He ovat koivu,
mökki ja perunapelto.
Ja kun yö venyy ja paukkuu yli kaiken maan
ja peittää nämä itsestäänselvyydet kylmäkiskoisuudellaan,
silloin nämä paperitehtaat ovat aurinkolaivasi
yli pimeyden haaksirikkoutuneen meren,
ja silloin nämä lapsuuteni joulut
ovat viimein saaneet nimen."

Ei mitään historiaa ollutkaan:
se loppui ennen kuin alkoikaan. Mutta aina
kun oopperan kummitus kuoli,
jotain uutta syntyi sen tilalle,
modeemit ovat surranneet ja salaiset dokumentit
kulkeneet kaupunkiin pullollaan ihmissyöntiä
harrastavia ulkoavaruuden olioita,
rikkinäisen sielun ruokana
tietokoneiden ihmissuhdesarjoja,
kloonien abortteja,

ja voi olla varma että jossain tuolla, jonkin salatun sisäisen
asian sisällä avautuu aikamatkailun sateenkaariportti,
niin kuin jokin sielullinen pultti, kekseliäiden sanojen kultti,
ihmissydämen gravitaatiota kohti yhä nopeampaa informaatiota.
Siellä mielikuvituksen aikakirjat kertovat megalomaniasta
oudoilla planeetoilla, miten utooppisissa syvyyksissä
leijuvat valoa nopeammat interstellaariset
pum-pum-räiskis-yhteisöt ja niitä hallitsevat
vahvat, myyttisen ulottuvaiset sankarihahmot,
jotka kaikista aseistaan huolimatta
tyytyvät luennoimaan toisilleen eksobiologiasta
ja milloin mistäkin supertieteellisestä vempaimesta
ja miljoona taistelulaivaa leijuu toimettomina himmeään punaisen
auringon alla, mustat panssaroidut kyljet valmiina uimaan läpi
avaruuden murskaamaan planeettoja ja
tuhotoamaan sivilisaatioita, miljoona miljardia tuhon
enkeliä vailla tointa.

Mutta onko tulevaisuuden ihmiset
tosiaan tommosia keksintöjen ja koulutuksen muumeja,
kilttejä koululaisia matkalla kertomaan äidille,
mitä uutta atomeista tänään opittiin? Minusta tuntuu,
että tulevaisuudessa meistä kuoriutuu
joku vastikään psyykenvaurioista parantunut olento,
joka hämmästykseseen huomaa että kulisseyksissä on reikä,
josta mullistavien tapahtumien auttamattoman
vanhanaikainen ääni toisteli kaikkien näiden vuosituhansien ajan
vakuutellen tarinaansa niin kuin rikkinäinen magnetofoni.
Mutta nyt ohjeiden aika on ohi.

Istumme äimistyneinä
niin kuin ulottuvuuksien väliseen vankilaan suljettu
pieni, hennon oloinen nainen joka herää kuolleista
avaruusopperassa ja lähetetään ratkomaan diplomaatin
brutaalia murhaa keinomaailmaan,
jossa laiskiaisen kaltainen laji joulutähdet päässään
keekoilee madonrei'illä, aliavaruushypyillä,
ekofasismilla, kaikkietävän suurvallan
vapaalla tahdolla täynnä

eksoottista etiikkaa ja mielikuvituksellista seksiä.
Mutta samalla, hämärissä tunneleissa
tuon täydellisesti viritetyn kyberlinkitetyn
yhteiskunnan alla orjien armada kaivaa pakotunnelia
ja julistaa, ettei vapaus tule itsestään.

Toisin sanoen:

joskus elämä nyt vaan on ihan älyttömän ironista,
niin kuin liikennenuuhka silloin kun ei ole kiire minnekään;
tiedät, että pitäisi ärtyä jostakin, mutta et oikein tiedä tarkalleen,
mistä, ja kun et osaa teeskennellä, tyydyt olemaan tyytyväinen.
Samalla tavalla minä ei löydä itseään näistä myyttisistä hahmoista,
kuten ajattelu, muisti, havaitseminen
ja muut tekoälyn sisäiset ristiriidat,
rappion ja kärsimyksen pilvipalatsit,
joissa vampyyrihaltioiden henkivallat työstävät
eläviä demonialuksia koko talvisen pimeän päivän.
Sitä eksyy kehittämään
yhä monimutkaisempia salaliittoteorioita,
joissa pääosassa härivät kuitenkin samat
vanhat tutut kateus, ylpeys, ja ystävien puute.

"Mutta

eihän siinä ole mitään ihmeellistä", toteat,
joka päivä muodostamme perusteettomia väitteitä,
ja totta kai tämäkin on vain vertauskuva
sille miten ihmisen vastuulla on toimia sopusoinnussa
teiden ja rautateiden kanssa, tuottaa aurinkoenergiaa,
mutta tosiasiaassa kaikkien näiden selittelyjen ylle
leviää vuosimiljardien punasiirtymää,
yllevää eetterimaisemaa, jota koristaa
yhä tuo sama hämärän laivue,
tarina kirouksesta ja vastakirouksesta,
häpeästä ja tuskasta,
ilosta ja epäluulosta,
jotka materialisoituvat keskuuteemme
kuin gluonit atomien ytimistä,
kuin Kirk ja Spock kaukosiirtäjästä,
ja katso, nyt he jo nostavat kätensä tunnistamattomaan eleeseen,
jonka tarkoitus on viestiä:

"Oi naapur' mun,

Tää onhan outo matka meille ollut;
Ja oudostippa talohos oon tullut.
Nyt ymmärtäös, etten viljaas, vakkaas
Mä uhkaa, saati ahdistele akkaas.
Mä toivon sulta yhtä ainoastaan:
Sä ällös usko, sulle näin jos sanotaan:
Ett' onni, rakkaus, usko ovat onttoja.
Voi olla, että pelkkii pomppumattoja
Me oomme paronin, ja soluis lastemme
Ui geenit kauppiaan, jok' vaimoomme
Tais päästä polkemaan; mut armoton
Vaik' kohtalo tää on, yhteinen se on.
Siis käykäämme nyt, kaksin, tätä polkua
Ma eellä astun, sinä seuraat mua."

Näin syvään

huokas hän, väsyksissään,
loputtomal' matkallaan
yön valtakuntaan sokeaan,
nuorten miesten superaseet olallaan,
lentävät jättiufot,
marssivat kolossit,
moottoripimeyden villit olennot
testosteronihuuruissaan.

Ma häntä seurasin,

enk' tiedä, miksi.
Mut astuessani
mä yhtäkkiä tunsin,
kuink' rintani mun onkin
täynnä luottamusta,
vaikken tiedä,
kuka kättäin johtaa - aaveen aave?
Jonkin kuolleen aatteen kuollut kuva?
Miks oon mä täynnä viatonta,
hyödytöntä innoitusta?
Tää onko onnellisuutta,
vai jotain muuta?

ja ehkä jonain päivänä tosiaan
käy niin, joku erehtyy hukkuu
musiikkiin, joku unohtaa mitä on
seistä, joku toinen kauhistuu

kun ei näe lunta samoin kuin
joku tyttö, jolla on unelmia,
tai joku jossain muualla, käsiä,
jalkoja, päitä kaukana etelässä

ilman mitään sen kummempaa
syytä, ehkä häivähdys syyllisyyttä,
mutta ei se mitään, on sentään
yritetty, oltu avoimia kuin

sylilapset sylilapsien syleilyssä,
tällä tunteiden pulpetilla sinä
ja minä avattu tämä rikkiäinen
paska jota vittumaisuuttaan

ihmiset sydämeksi kutsuu,
pienen askelten politiikkaa,
niin kuin lapsena kesälomalla
elokuun ekoina viikkoina

muistat miten bussilla ajellaan
jonnekin eteläpuolelle, ei siihen
tarvita mitään ohimenevää,
onni täällä jossain johonkin aikaan

jonain päivänä, sano minun
sanoneen, infektion laajuus ja
sen vaikutukset eivät enää
koskaan yllä meihin asti.

poEsia

poEsia on Lasipalatsi Oy:n Kirja kerrallaan -kustantamon ja runoyhdistys Nihil Interitin runoteossarja, jonka nimikkeet julkaistaan myös vapaasti ladattavina pdf-tiedostoina osoitteessa poesia.fi

AIEMMAT POESIA-JULKAISUT:

Jyrki Pellinen: Dostojevskin suomalainen sihteeri. 2004

Pauliina Haasjoki ja Reetta Niemelä: Kolmosten talo. 2005

Karri Kokko: Varjofinlandia. 2005

Janne Nummela: Lyhyellä matkalla ohuesti jäätyneen meren yli. 2006

Jyrki Pellinen: Katkaistut haulikot. 2006

Charles Bernstein: Runouden puolustus. 2006

Rita Dahl: Aforismien aika. 2007

Karri Kokko: Vapaat kädet. 2007

Hannu Helin ja Ville-Juhani Sutinen: Neuhickyr. 2007

Anna Halmkrona (alias Ville Hytönen): Kolmas sotalaikki. 2008

Tytti Heikkinen: Täytetyn eläimen lämpö. 2008

Kati Neuvonen: NAKU. 2009

V. S. Luoma-aho: Ruumiita. 2009

Tytti Heikkinen: Varjot astronauteista. 2009

Kristian Blomberg: Puhekuplia. 2009

Ville-Juhani Sutinen: Suolavesitoffeekone. 2009

J. P. Sipilä: Katso kun silloin olen kunnossa. 2009

Dan Waber: Kakin ja Puon ensimmäiset seikkailut. 2010

Teemu Manninen: Futurama. 2010

Henriikka Tavi: Sanakirja. 2010

Mikael Brygger. Valikoima asteroideja. 2010